ஸ்ரீ:

[illegible]

[illegible] ।

[illegible]

[illegible] ॥

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை

ஸம்பாதகர் :—வங்கீபுரம் வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்புடம் 22.] ஸ்ரீமுக ஷு தைமீ [ஸஞ்சிகை 8.

ஸ்ரீ:

ஸர்வமத வினு விடை

வித்யாரத்நாகர வேதாந்த கேஸரி

V. R. நரஸிம்ஹாசார்யர் எழுதியது.

(காபிரைட் ரிஸெர்வ்ட்)

(தொடர்ச்சி: ஸஞ்சிகை 7 பக்கம் 203)

பலராம்:—தம்பீ! அப்படிப் படிந்துவா. இனிச் சொல்லுகிறேன் கேள். இந்த ஆத்மாநந்தம் என்பதைத் தூரத் தள்ளி வைத்து விடு. மனிதர் அநுபவிக்க வேண்டிய புருஷார்த்தம் விஷயஸுக மொன்றே தானென்றும் வைத்துக்கொள். அப்போதும் மனிதர் ஒவ்வொருவரும் தாம் வேண்டும் வரைக்கும் அளவிற்கு விஞ்சி அதனை அநுபவிப்பதற்கு ஆதுரங் கொண்டு ப்ரவ்ருத்திப்பாராகுல் அது எங்குப் போய் முடியும்? அநர்த்தத்திலே தானே. அவ்வநர்த்தம் வாராமைக்காக நீ என்ன வகையைச் செய்ய நினைப்பாய்? அப்படி அந்யருக்குக் கிடைக்காமற் போகும்படி அளவுகடந்து ஒருவரும் அநுபவிக்க லாகாது. பக்கத்திலுள்ளவர்களும் பகிர்ந்துகொண்டு நுகரும்படி மிதமாகவேதான் ஸ்வீகரித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று திட்டப்படுத்துவதைத் தானே சரியான உபாயமென்று கருது

வாய். இனி இப்படி மிதமாகவேதான் அநுபவிக்கிற தென்கிற உடன்பாட்டின்படி நடக்கிறதானால், ஆத்மலாபத்திற்கான மார்க்கத்திலும் நீ கூசாமற் செல்லலாம். ஏனெனில், அவ்வழி உனது பரிமிதமான விஷயாநுபவத்தைத் தடுக்கவில்லை; எல்லைக்கு மீறிச் செல்லுவதைத்தான் அது தடுக்கின்றது. ஒரு வரையை மீறிச் சென்றால் ஆத்ம லாபந்தான் கெடுமென்ப தில்லை; ஐஹிக ஸௌக்யமுந்தான் அழிந்து போகும். இவ்வுண்மையை யெண்ணித்தான் 'அநுபவியுங்கள்; ஆனால் பிறருக்கு விட்டுக் கொடுத்தே அநுபவியுங்கள்' என்று (1) ஒரு உபநிஷத்தும் உபதேசித்தது.

இது போலவே, இந்த்ரியங்களைத் தம் வசப்படுத்தி வைத்துக் கொண்டு விஷய போகங்களைக் கூடுமானவரை குறைத்து அநுபவித்தால் தான் தர்மமும் தழைத்தோங்கும்; பொருளும் கைகூடி வரும். இவ்விரஹஸ்யத்தை நீதிநிபுண ரொருவர் அழகிய முறையிற் கூறுகிறார் பார். அவர் முதன் முதலில் தவத்தினால் தர்மத்தைப் பெறலா மென்றார்; அதன்மேல், தவமென்று லென்ன வென்றொரு கேள்வி கேட்டுக்கொண்டு, இந்த்ரியங்களை ஜெயித்து நிற்பதே தவமாகு மென்றார். பிறகு 'இந்த்ரிய ஜெய மென்றதின் பொருளென்ன?' என்கிற கேள்வி யெழ, அதற்கு, (2) சாஸ்த்ரம் ஸம்மதியாத போகத்தைக் கனவிலும் நினைக்காம லொழிப்பதும், ஸம்மதித்ததையும் வரைகடந்து செல்லாமற் கூடுமானவரையிற் குறைத்து அநுபவிப்பதும் இந்த்ரிய ஜெயமாகு மென்றார். இப்படி லக்ஷணத்தைக் கூறியதோடு நிற்காமல், (3) அர்த்த சாஸ்த்ரத்தைப் படிப்பதையேனும் இந்த்ரிய ஜெயமென்று வைத்துக்கொள்ளலா மென்றும் ஒரு வார்த்தை சொன்னார். அதெப்படி? ஒரு புத்தகத்தைப் படிப்பது எப்படி இந்த்ரிய ஜெயமாகு மென்றொரு சங்கை தோன்றும். அர்த்த சாஸ்த்ரத்தைக் கற்பதினா லன்றோ மாந்தர்க்கு இந்த்ரியங்கள் நன்றாக வசப்படும்? எனவே இந்த்ரிய ஜெயத்திற்கு அர்த்த சாஸ்த்ரத்தைப் படிப்பது காரணமென்று ஏற்படவில்லையா?

---

(1) தேந த்யக்தேந புஞ்ஜீதா மா க்ருத: கஸ்யஸ்வித் தநம்॥
[ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்.]

(2) இஷ்டேஷ்வர்த்தேஷு நாஸக்தி: விருத்தேஷ்வப்ரவ்ருத்தி: இந்த்ரிய ஜய:—

(3) அர்த்தசாஸ்த்ராத்யயநம் வா.

(4) இனி, காரணத்தைக் கார்யமென்றே குறிப்பது 'தநமே ஸுகம்' என்பதுபோல இயல்பாகையால் அப்படிச் சொன்னோமென்று அதற்கு ஸமாதாநத்தையும் கூறி முடித்தார். தம்பீ! இங்கு இதற்குமேலும் உனக்கொரு சங்கை தோன்றும். 'அர்த்த சாஸ்த்ரத்தைப் படிப்பது இந்த்ரிய ஜெயத்தைக் குறித்துக் காரணமென்றது தானெப்படி? இதற்கும் அதற்குமென்ன ஸம்பந்த மிருக்கிறது ஒன்றிற் கொன்று கார்யகாரணங்களென்பதற்கு?' என்று தோன்றுகிறதல்லவா? இது விஷயத்தில் அந்த நீதி நிபுணர் கொண்டுள்ள கருத்தை விளக்குகின்றேன் கேள். தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்கள் எனப்படுகிற நான்கு புருஷார்த்தங்களைப் பற்றியும், தர்மசாஸ்த்ரம் அர்த்த சாஸ்த்ரம் காம சாஸ்த்ரம் மோக்ஷ சாஸ்த்ரம் என்று நான்கு விதமான சாஸ்த்ரமுண்டு. அந்தந்த புருஷார்த்தத்தைப் பெறுவதற்கான உபாயத்தை விசேஷித்துக் கூறுகின்ற சாஸ்த்ரத்தை அந்தந்த சாஸ்த்ரமாக வழங்குகின்றோம். அதன்படி அர்த்த புருஷார்த்தத்தைப் பெறுவதற்கான உபாயத்தைக் காட்டுகிற சாஸ்த்ரமே அர்த்த சாஸ்த்ர மென்றாகிற தல்லவா? இவ்வர்த்த சாஸ்த்ரத்தின் மர்மத்தில் மிக்க நுட்பமான ஒரு ரஹஸ்யமுண்டு. அதென்னவெனில்: தர்ம விருத்தமான வழியில் ஸம்பாதிக்கிற பொருளானது அர்த்த மென்கிற புருஷார்த்தத்திலேயே சேராது; அது கேவலம் அநர்த்தமே தவிர வேறல்ல என்பதேதான். இதன் முடிவு என்னாகிற தென்றால், ஒருவன் எத்துணைதான் நிபுணனாக விருந்தாலும், அவன் தனக்கென்று ஸம்பாதிக்கிற ஊதியமானது அவனுடைய மிகப் பரிமிதமான போகத்திற்கே பற்றும் பற்றாததாகத் தான் இருக்கும். அன்றிக்கு, அவன் நினைத்தபடிக் கெல்லாம் அநுபவிக்கக் கூடிய அளவிற்கு அது வளர்ந்து கிடந்தால், அவ்வளவைக் கொண்டே அப்பொருளை அதர்மார்ஜித மென்று கூசாமற் கூறிவிடலாம் என்பதிலேதான் இது முடிவடையும். ஆனால், 'புத்தி வித்தைகளிற் சிறந்த ஒருவர், பெரிய நீதிபதியின் பதவியி லமர்ந்து, மாத மொன்றிற்கு ஐயாயிரம் சம்பளம் பெற்று, இந்திரனுக்குள்ள போகத்தையும் அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்' என்று வைத்துக்கொள்வோம். அங்கு அவருடைய ஆர்ஜநத்தில் 'அதர்ம ஸம்பந்த மென்ன விருக்கிறது? அப்பொருள் அவ்வளவும் தர்மார்ஜிதந்தானே' என்று நீ நினைப்பாய். இதற்கு அந்த நீதிகர்த்தாக்கள் சொல்லுவ தென்னவென்றால், 'இல்லை யில்லை; அது பெரும் த்ரோஹச் செயல்' என்பதுதான். ஒரு

---

(4) காரணே கார்யவது³பசார: ॥

[ஸோமதேவ ஸூரி:]

குடும்பத்தில் அண்ணன் தம்பிகள் ஐந்தாறு பெயர்கள் இருப்பதாக வைத்துக்கொள். அவர்களுள் மூத்தவன் மட்டும் உரிய வயது பெற்று விட்டான். சரீரபலம் ஆள்கட்டு முதலிய அநுகூலங்கள் அவனுக்கு ஏராளமாயுண்டு. மற்றவர்களோ வெனில், வயது வராத சிறுவர்கள்; முற் கூறிய பலம் ஒன்றுமில்லாதவர்கள். மூத்தவன் தனக்குள்ள பலத்தைக் கொண்டு சிறுவர்களான ஸஹோதரர்களை அடக்கிவைத்து, அவர்களுக்கு வேண்டிய சரீரபோஷணை கல்வி கற்பித்தல் முதலான முக்ய செலவிற்குக்கூடப் பொருள் கொடாமல், தகப்பன் தேடிவைத்த த்ரவியத்தை யெல்லாம் தன் கைவசத்தில் வைத்துக்கொண்டு, மனம்போன படிக்கெல்லாம் தன்னுடைய போகத்திற்கு மட்டும் தாராளமாய்ச் செலவிடுகிறான். அது தர்மமா? த்ரோஹமா? த்ரோஹந் தானே. அப்படியாகில் இதுவும் அதைப் போன்ற ஒன்றுதான். அவன் சரீரபலம் ஆள்பலம் இவற்றை வைத்துக்கொண்டு ஹடஞ் செய்கிறான். இவன் புத்தி பலம் வித்யா பலம் இவற்றை வைத்துக்கொண்டு அந்யாயஞ் செய்கிறான். மொத்தத்தில் இரண்டிற்கும் வழியில் சிறிதளவு ஏதோ பேதமுள்ள தென்றாலும், ஸஹோதர த்ரோஹ மென்னுமிடத்தில் இரண்டும் வாசியற்றது தானென்பதில் ஸந்தேஹ மில்லையே.

கோபால்:—அண்ணா! இவ்வுதாஹரணம் பொருத்தமுள்ளதாகத் தோன்றவில்லையே. முதலாவது, அங்கு அப்பொருள் முழுவதும் அந்த ஸஹோதரர்களைப் பெற்றவரான பிதா ஸம்பாதித்ததேயன்றிப் புத்ரன் ஸம்பாதித்த தல்ல. இங்கோவெனில், இவர் (நீதிபதி) தமது திறமையைக் கொண்டுதானே ஸம்பாதித்தது. மேலும் அவர்களெல்லோரும் ஒரு மாதா பிதாக்களுக்குப் பிறந்த ஸஹோதரர்கள். இங்கு அப்படியல்லவே. அயலார் தானே. இனி இவ்விரண்டையும் எப்படி ஒப்பிடலாம்?

பலராம்:—தம்பீ! நீ அது அதர்மமென்பதை ஆக்ஷேபிக்க வில்லையே. த்ரோஹந் தானென்று ஒப்புக்கொள்கிறா யல்லவா? இனி இதுவும் அதேபோன்ற த்ரோஹந்தா னென்பதைத் தெளிவு படுத்துகிறேன் பார்.

ஸர்வ ப்ராணிகளுக்கும் பிதாவான கர்த்தர், இப்பூமண்டலத்தைத் தாமே படைத்து, இதனுள் தமது குமாரர்களான ஜீவர்களைக் குடியேற்றுவாராய், அவர்களுடைய ஸுகவாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதனவான நீர் நிலம் தீ கால் ஆதிய பூதங்களையும் அவற்றின் விகாரமான க்ருஹாராம க்ஷேத்ர வாபீ கூப தடாக ஸுவர்ண மணி

தந தாந்யாதி போக்ய வஸ்துக்களையும் பூர்ணதாகவே வேண்டு மள விற்குக் கணக்கிட்டுச் சீராக ஸ்ருஷ்டித்து நிறைத்து வைத்து, பிறகு ப்ராணி வர்க்கங்களையும் இந்த மங்கள க்ருஹத்தில் ப்ரவேசம் செய்வித்து, இங்குள்ள போகங்களைப் பாங்காய்ப் பகிர்ந்துகொண்டு ஆயிரங் காலம் ஸுகமாய்ப் புஜித்துக்கொண்டு வாழுங்களென்று ஆசீர்வதித்து மறைந்தருளினர். ஆகவே, எக்காரணத்தினாலேனும் இப்பொருள் எந்தப் பெருங்கையில் அதிகம் ஏறிக் குவிந்தாலும் அதுவும் பித்ரு தநமேயன்றி அவனுடைய தல்ல. அப்படியிருக்க, திரட்டுவதற்குத் திறனில்லாததனுல் பொருளின்றித் தவிக்கிற பக் கத்திலுள்ள ஸஹோதர ப்ரஜைக்கு அதைக் கொடுத்து உதவவேண் டியது ஸம்பாதகருக்கு ந்யாயமும் கடமையுமாயிருக்க, அப்படிச் செய்யாமல் வயிறு தாழிகளாகத் தாமே விழுங்கி விட்டுத் தம்பிமார் களைத் தவிக்க விடுவது த்ரோஹமல்ல வென்றால் வேறென்ன? எனவே ஆனவரையில் ஸம்பாதிக்க வேண்டியது அவச்யந்தான் ஆனாலும், அதற்காக அத்துணையுந் தானே அநுபவித்து ஒழித்து விடுகிற தென்பது கூடாது. கூடுமானவரை, தனது போகத்தை மட்டுப்படுத்திக்கொண்டு, தீனர்களான ஸஹோதர ப்ரஜைகளுக்கு உதவுவது தான் தர்மம். இந்தப் பொதுவுடைமைத் தர்மத்தின் தத்வத்தை ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்து முதலான ஜ்ஞாந நூல் களும் விளங்கப் போதித்திருக்கின்றன என்று கூடச் சில மேதாவி கள் கருதுகின்றனர். தம்பீ! அவற்றையெல்லா மிங்கு விவரிக்கிற தென்றால் விரிவடையு மென்று விடுத்தேன்.

கோபால்:—அண்ணு! பொதுவுடைமைக் கொள்கை என்பதும் ஒரு தர்மமானுல் எவருடைய பொருளிலும் எவருக்கும் பாத்ய முண்டே. இனி ஒருவர் தாந்யத்தைத் திரட்டி ஆயிரக் கணக்காகச் சேர் கட்டிவைத்திருக்க, வேறு சிலர் வயிற்றுக்குக் கூழில்லாமல் வறுமையால் வருந்துவானேன்? வேண்டியமட்டும் ஏராளமாக அள் ளிக்கொண்டு செல்லலாமே. அள்ளிக் கொள்ளலாம் என்றாலோ, அப்புறம் தன்னது பிறரது திருட்டுப் புரட்டு, என்கிற பேச்சுக் கெல் லா மிடமேயில்லை யாதலின், உலகவ்யவஸ்தையே குலைந்து போகாதா?

பலராம்:—தம்பீ! உடைமையில் பாத்ய முண்டென்பதில் ஸந் தேஹமேயில்லை தான். ஆனாலும் கடைமையையும் செய்தாக வேண்டு மென்பதை மட்டும் மறந்து விடலாகாது. கடமையைச் செலுத் தாதவர்கள் பாத்யத்தைக் கொண்டாடுவதற்கு அர்ஹரல்ல ரென் பது நீதியின் ரஹஸ்யம். கேதாரத்தை உழுது பயிரிட்டு உதவிய குடி

யானவர்கள், வாரமென்ற பெயரை வைத்து, சேருக்குப் போகு முன்னேகூட நெல்லைப் பிரித்துக்கொள்ள வில்லையா? அது அவர்களுக்குள்ள பாத்யத்தின்படி ஏற்பட்ட பங்குதானே? இதே ந்யாயந்தான் முதலாளி தொழிலாளி போன்ற எல்லா விஷயத்திலும் என்பதையும் உணரவேண்டும் என்று பொது வுடைமைக் கொள்கையினர் இக்கேள்விக்கு லகுவாக ஒரு ஸமாதானத்தைக் கூறி விடுகின்றனர். தம்பீ! ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வெகு தூரம் வந்து விட்டோம். இனி உத்தேசமான இடத்திற்குச் செல்வோம். அலௌகிகமான ஆத்மலாபத்தை உத்தேசிக்காமல் இஹலோக வாழ்க்கையையே பெரிதென்று கருதுகிற (1) அர்த்த காமபரர்கள் கூட அவ்வர்த்த காமங்களையும் மாந்தர்கள் கூடுமான வரைக்கும் குறைத்தே அநுபவிப்பதாயிருந்தாலன்றி அநர்த்தமாய் முடியு மென்றும், ஆகவே இந்த்ரியங்களை அவை போம் வழியில் விட்டு விடாமல் தம்வசத்தில் வைத்துக்கொண்டு அநுமதிக்கப் பட்டிருக்கும் போகத்தைக் கூடக் குறைத்தே வைத்துக்கொண்டும், கூடாதென்று தடுக்கப்பட்டிருப்பதைக் கனவிலும் நினைக்காதபடி தள்ளிவைத்தும் வர்த்திக்கக்கடவரேன்றும் நீதி நிபுணர்களும் வற்புறுத்துகின்றனர். இதனால் ஆத்ம லாபத்தை அபேக்ஷிக்காத விஷய ருசியுள்ளவரும் அவ்விஷய போகத்தை மிகவும் மட்டுப் படுத்தியேதான் ஸ்வீகரித்துக்கொள்ளவேண்டு மென்ற தாகிறது. அத்யாத்ம சாஸ்த்ரமோவெனில், ஆத்ம லாபத்திற்கான மார்க்கத்தில் நடப்பவர்களான முமுக்ஷுக்களும் வேண்டுமானால் மிகப் பரிமிதமான ஸ்வல்ப அளவிற்கு விஷயத்திலும் ஸம்பந்தப்படலாம். அதனால் ஆத்மலாபம் அழிந்து விடாது என்று சற்றேனும் அநுமதிக்கிறது. இதனால் முமுக்ஷுக்கள் விஷயத்தை அடியோடு த்யஜித்தே தீரவேண்டு மென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை யென்றதாகிறது. ஆகவே, இனி அதை நம்பி இதையு மிழந்து விட்டால் ஒருகால்

---

(1) இங்கு அர்த்த மென்றது பொன் வெள்ளிகளினால் செய்த நாணயங்களை மட்டுமல்ல. மற்றென்ன வெனில்: மனிதர் இன்புறுவதற்கு ஸாதநமான புஷ்பம் சந்தநம் முத்து ரத்நம் புத்ரர் களத்ரம் முதலான எல்லாப் பொருளையுமேதான். இப்படியே காமமென்பதும் ஸ்த்ரீ புருஷர்களுக்குப் பரஸ்பரக் கலவியினா லுண்டாகும் ஒரு உணர்ச்சியை மட்டுமல்ல. மற்றுமென்ன வெனில்: புத்ரரை மடிமீது வைத்து ஆநந்திப்பதும் மித்ரரைத் தழுவி ஸுகிப்பதும் இன்னும் ஸருக் சந்தந வஸ்த்ராபரணாதிகளினால் ஆநந்திப்பதும் இவை போன்ற எல்லாவற்றையுமேதான். எனவே போகத்திற்குரிய வஸ்துக்களை அர்த்தமென்றும், அவற்றின் போகத்தில் தோன்று முணர்வைக் காமமென்றும் சொல்லியதாயிற்று.

இரண்டு மில்லாமற் போய்விடுமோ வென்று நீ சங்கித்ததற்கு இட மில்லையன்றே? எனவே, இவ்வேத சாஸ்த்ரமானது ப்ரமாண வகுப் பிற்குள் ப்ராதாந்யத்தைப் பெற்று விளங்குகிற தென்பது முற்றவும் பொருத்தமானதே யென்று தெளிவாயாக. தம்பீ! ஆளவந்தா ரென்று புகழ்ப் பெயர் பெற்றவரான ஸ்ரீமத் யாமுநாசார்யர், இவ் விஷயத்தையெல்லாந் திரட்டி ஒரு சிறிய கதையாக வருணித்தருளி யிருக்கிறார். அதைச் சொல்லுகிறேன் கேள்.

நகர வாஸிகளான சைவ நண்பர் சிலர் இருந்தனர். அவர்கள் மத்ஸ்யம் என்கிற ஜந்துவைக் கண்டது மில்லை கேட்டது மில்லை. ஒருபொழுது அவர்கள் அருகிலுள்ள ஒரு க்ராமத்திற்குப் போக வேண்டி வழி நடந்தார்கள். நடுவே ஒரு பெரிய ஏரி யிருக்கக் கண் டனர். அதன் வசீகரமான தோற்றத்தில் வியப்புற்றவர்களான அந்த நாகரிகர்கள் அவ்வேரி கரையில் சற்று நேரங் கூடி உட்கார்ந்து கொண்டு, அதன் ஜலஸம்ருத்தி முதலான சோபையில் மன மீடு பட்டு அவ்வழகைக் கண்ணிமைக்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருப் தனர். இந்நிலையில் ஜலத்திற்குள் ஏதோவொன்று (மீன்) துள்ளிப் புரண்டு செல்லுகிறதுபோல அவர்கட்குத் தோன்றிற்று. அது இன்ன தென்று அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. ஆனாலும் அவ்விள வெயில் வேளையில் அப்பொருள் பளீரென்று மின்னிக்கொண்டு சென் றதை மட்டும் நன்றாய்ப் பார்த்து விட்டார்கள். அது என்னவா யிருக்கு மென்று நெடு நேரம் ஆலோசித்தார்கள். 'இப்பொழுதும் நடு நடுவே அதுவேதானோ அது போன்ற வேறொன்றோ பளிச் பளிச்சென்று கண்ணிற் படுகின்றதே. ஆனால் ஊன்றிப் பார்க்கக் கூடியபடி நிலையாக நிற்காமல் அது ஒரு நொடிப் பொழுதில் மறைந்து விடுகிறதே. அது ஒருகால் ஏதேனு மொரு ப்ராணியா யிருக்குமோ? ஜலத்தில் ஸஞ்சரிப்பது அதன் ஸ்வபாவ மோ? அல்லது ஜலமேதான் அப்படி யலைந்தபோது பொன் போன்ற இளவெயிலைத் தன்னுள் வாங்கிக்கொண்டு அப்படிப் பளீரென்று மின்னிற்றோ? அன்றி வேறேதேனுமா?' என்று பலவிதமாய் ஊஹித் துப் பார்த்தார்கள். ஒருவித முடிவிற்கும் வர முடியவில்லை. முன் னிலும் குழப்ப மதிகமாகி விட்டது. சுற்றி முற்றப் பார்த்தார்கள். தற்செயலாய் அங்கொரு குடிசைவாயிலில் ஒருவன் (செம்படவன்) உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டார்கள். அவனண்டை சென்று, 'ஐய! இப் படி யெங்களுக்குத் தோன்றி மறைகின்ற இப்பொரு ளென்னவென் பதை விவரமாய்ச் சொல்' என்றார்கள். அது தான் மீனெனப்படு கிற தொரு ஜலசர ப்ராணி யென்றானவன். 'ஆ! அப்படியு மொரு

ப்ராணியுண்டா?' வென்று அவர்கள் சற்று மலைத்தார்கள். 'ஆகா உண்டு' என்று சொல்லி விட்டு, அவன் தன் பையிலிருந்து ஒன்றை வெளியி லெடுத்து 'இதோ பாருங்கள்' என்று கையை நீட்டிக் காட்டினான். பார்த்தார்கள் அவர்கள். இப்போது அரைவாசி ஸம்சயந் தீர்ந்தது. 'ஆனாலும் அது இன்னும் ப்ரகாசமா யிருந்ததே. தென்றற் காற்றில் தேர்க்கொடி யாடுவதுபோல அழகாய் வளைந்து வளைந்து அசைந்து நீந்திச் சென்றதே!' என்று ஸந்தேஹப் பட்டார்கள். அவன் உடனே எழுந்து, அவர்கள் கையில் ஒரு வலையைக் கொடுத்து ஜலத்தில் வீசி யெறிந்து திருப்பி யிழுங்க ளென்றான். அவர்களும் அப்படியே செய்து பார்த்தனர். அதனுள் முன்பார்த்தது போன்ற ப்ராணியை அதன் முழு உருவத்தோடு கண்கூடாகக் கண்டு விட்டார்கள். இனி அவர்கட்கு அதைப்பற்றிய ஸம்சயமே தீர்ந்து விட்டது.

(1) அது போலவே நமது தேஹமாகிற ஏரிக்குள் அஹமஹ மென்று சைதந்ய மயமாய் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற இவ்வாத்மாவை இந்த ப்ரத்யக்ஷத்தினாலேயே முழுவது மறிந்து கொள்ள மாட்டாத யாம், அநுமாநத்தி லிறங்கி, அதுவும் நிலை கொடாமற் போகவே, ஆப்தவாக்யமான உபநிஷத்தின் உபதேசத்தை நாடுகின்றோம். அதிலிருந்து தத்வத்தை உள்ளபடி கேட்டுத் தெரிந்து கொள்கிறோ மென்றாலும், கேவலம் சொல்லிக் கேட்பதேயான அந்த சாப்த ஜ்ஞாந மாத்ரத்தால் பூர்ண த்ருப்தியைப் பெறுதவராய், அவ்வுபநிஷத்தின் உபதேசத்தின்படியே யோகத்தை யங்கீகரித்து, அதனுதவியால் சங்கா களங்கமற்ற ஆத்மாபரோக்ஷ ஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பெற்று க்ருதார்த்தராகின்றோம்.

---

(1) [illegible]

[illegible]

தம்பீ! இந்த வர்ணனையினால் அறியக்கிடக்கிற அர்த்தத்தின் ஸாரமென்ன? நாம் சும்மாவிருந்தாலும் இவ்வாத்ம ஸ்வரூபம் அரை குறையாகவேனுந் தோன்றியே தீருகின்றமையால், இதனை முற்றவும் நன்றாகத் தெரிந்து கொள்வதற்குச் சரியானபடி வழி தேடவேண்டு மென்பது தானே. இதனாலும், இவ்வாத்மா வென்பது சற்றேனுந் தோன்றாமல் ஒளிந்தே கிடக்கிறதென்று வைத்துக் கொண்டாலுங் கூட, அதைப்பற்றிய யதார்த்த ஜ்ஞான மின்றி மாந்தர்க் குற்ற மஹா புருஷார்த்தம் ஸித்திப்பதற்கு வேறு வழியே யில்லை யாதலால், அவ்வறிவைத் தட்டியெழுப்பியாவது புகட்ட வேண்டியது அத்யவச்யமாகையாலும், மக்களுக்குத் தாயனைய இவ்வுபநிஷத் தேவீ தம் மைந்தர்களான மாந்தர்களுக்கு ஆத்ம ஞானப் பாலமுதை அகங்குளிர ஊட்டி வளர்க்கின்றா ரென்க. தம்பீ! வேத சாஸ்த்ரத்தைப்பற்றி முதன் முதலில் முக்யமாய்ச் சொல்ல வேண்டுமென்று யான் நினைத்த சில விஷயத்தைச் சொல்லி விட்டேன். இனி நீ வினவிய கேள்விகளுக்கு முறையே விடை கூறுகிறேன். அவற்றுள் முன்னதான இவ்வைதிக ஸித்தாந்தத்தின்படி ஜீவபதார்த்தத்தின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவாதிக ளெப்படியென்ற கேள்விக்கே இப்போது விவரமாக விடை தருகின்றேன்.

(தொடரும்)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமஜயம்

தர்ம சாஸ்த்ரம்

(தொடர்ச்சி, ஸஞ்சிகை 5 பக்கம் 138)

சிலர் தாம் ஆசாரமாக இருப்பதாக நினைத்துக்கொண்டு, தமது பக்கத்தில் வரும் அறிவில்லாத குழந்தை பசு முதலியவைகளைக் கூட கோபத்தினால் வெருட்டுவர். அப்படிச் செய்வது ஆசாரமாகாது. மாதவீயம் எனும் க்ரந்தத்தில் ஆசார சப்தத்தின் அர்த்தம்

"ஶிஷ்டா நாஹிம்ஸகா தா ஊயாஷாகஷிணாரீயயகொ வ்ரத்திவிஶேஷ ஆவாரஃ"

[சிஷ்டர்களுக்குச் சம்மதமான தயை தாக்ஷிண்யம் முதலியவைகளுடன் கூடிய உயர்ந்த நடத்தையே ஆசாரமெனப்படும்] என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

மஹாவீரனான ஸ்ரீராமனிடத்தில் ஹநுமான் லங்கையை வர்ணிக்குங்காலத்தில்,

“ அக்நிஹோத்ராஶ்ச வேதாஶ்ச ராக்ஷஸாநாம் க்ருஹே க்ருஹே ”

[ராக்ஷஸர்களின் ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் அக்நியின் உபாஸநமும் வேதங்களும் நடைபெறுகின்றன] என்றார். இப்படி ஆரம்பித்த ஹநுமான், பரம தர்மிஷ்டனான ஸ்ரீராகவன் ராக்ஷஸர்களை வதம் செய்யமாட்டார் என்று பயங்கொண்டு,

“தயா ஸத்யம் ச ஶௌசம் ச ராக்ஷஸாநாம் ந வித்யதே ॥

[தயை ஸத்யம் சரீர சுத்தி மநஸ் சுத்தி இவைகள் ராக்ஷஸர்களுக்கு இல்லை.] என்று உடனே அங்கிருந்த பெரிய தோஷத்தையும் கூறினார். இதனால் ராக்ஷஸர்களிடத்தில் எவ்வளவு தர்மங்கள் இருந்தபோதிலும், அவர்களிடம் ஆசாரம் இல்லாமையால், அவர்களுக்கு நன்மை கிடைக்கவில்லை என்று தெரிகிறது. இவ் விஷயத்தையே மநுவும்,

“ அநப்யாஸேந வேதாநாம் ஆசாரஸ்ய ச வர்ஜநாத் ।
ஆலஸ்யாத் அந்நதோஷாச்ச ம்ருத்யுர் விப்ராந் ஜிகாம்ஸதி ॥”

[ப்ராம்ஹணர்கள் வேதங்களைக் கற்காததனாலும் ஆசாரத்தை விட்டதாலும் தமக்குச்சக்தி இருக்கும் பொழுது அவச்யம் செய்யவேண்டிய கார்யத்தில் உத்ஸாஹம் இல்லாததாலும் (அதாவது: ஆலஸ்யமாயிருப்பதாலும்,) கெட்ட வஸ்துக்களைப் புஜிப்பதனாலும், யமன் அவர்களைக் கொல்வதற்கு இச்சிக்கிறான்] என்கிறார். “ ப்ராஹ்மணர்கள் ” என்று குறிப்பட்டதால், அந்யர்கள், வேதம் ஆசாரம் முதலியவைகள் அற்றவர்களா யிருந்து நீண்டகாலம் ஆயுள் அடைந்திருப்பதால் சாஸ்த்ரம் சொல்லியது தவறல்ல. முற்காலத்தில் மஹர்ஷிகள் நல்ல ஆசாரத்தை அநுஷ்டித்து வந்ததனாலேயே நீண்டகாலம் த்ருடமாக வாழ்ந்து வந்ததாகத் தெரிகிறது. இப்பொழுது, ப்ராஹ்மணர்களில் சிலர் ஆசாரம் முதலியன இல்லாமலே நீண்டகாலம் வாழ்ந்து வந்தாலும், அவர்கள் த்ருட் காத்ரம் ஆரோக்யம் மநஸ் ஸந்தோஷம் இவை அற்றவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர்.

ஆனால் ஆசாரம் முதலிய நன்னடத்தைகள் உள்ள சில ஸாதுக்களுக்கும் கஷ்டங்கள் ஸம்பவிக்கின்றனவே என்று கேட்கலாம். அவ்வாறு அவர்கள் கஷ்டப்படுவதாக நமக்குத் தோற்றினாலும், ஸத் கார்யம் செய்வதில் உள்ள உத்ஸாஹத்தினால், அவர்களுக்குக் கஷ்டத்தினால் ஏற்படும் துக்கம் தெரிகிறதில்லை யென்பதே அதற்குத் தக்க ஸமாதானம். ஆகவே மஹான்கள் செய்யும் கார்யமே ஸதாசாரமாகும். இவ்விஷயம் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும்,

" 𑌸𑌦𑌾𑌚𑌾𑌰𑌵𑌤𑌾 𑌪𑍁𑌂𑌸𑌾 𑌜𑌿𑌤𑍌 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌵𑍁𑌭𑌾𑌵𑌪𑌿|
𑌸𑌾𑌧𑌵𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑌦𑍋𑌷𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌚𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑌃 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌵𑌾𑌚𑌕𑌃 ||
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌾𑌚𑌰𑌣𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌦𑌾𑌚𑌾𑌰𑌸𑍍𑌸 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ||"

[நல்ல ஆசாரத்தைச் செய்கின்ற மனிதர்களால் இஹ பர லோகங்கள் இரண்டும் ஜயிக்கப்பட்டு விட்டன. அவர்கள் தோஷ மற்றவர்களாகவும் ஸாதுக்களாகவும் ஆகின்றனர்] என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்தில் சிலர், நமது முன்னோர்கள் செய்து வந்த ஆசாரத்துக்கு விருத்தமாகத் தமக்குத் தோன்றினவாறு ஆசாரத்தைக் கல்பிக் கின்றார்களே! இது என்ன பேதமை!

"𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌯 𑌆𑌚𑌾𑌰𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌮𑍍𑌪𑌰𑍍𑌯𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌗𑌤𑌃 |
𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍇𑌨 𑌸𑌦𑌾𑌚𑌾𑌰𑌸𑍍𑌸 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ||"

[எந்தத் தேசத்தில் எந்த ஆசாரமானது முன்னோர்கள் நாள் முதல் வேதம் ஸ்ம்ருதி இவைகளுக்கு விரோத மில்லாமல் வருகின்றதோ, அதுவே ஸதாசாரம்] என்று ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வேதம் ஸ்ம்ருதி இவைகளுக்கு விரோத மில்லாதது ஸதாசார மென்று கூறியதால், அவைகளுக்கு விருத்தமான ஆசாரம் சில பெரியோரிடம் இருக்கும் பக்ஷத்தில் அதைக் கூசாமல் அவர்கள் மாற்றிக்கொள்ளவேண்டும். பெரியோரிடத்தில் தோஷங்கள் இருக்குமோ வெனில் இருக்கலாமென்று வேதம் கூறுகிறது. வேதத்தைச் சிஷ்யனுக்கு முழுதும் உபதேசித்து, அவனை வீட்டிற்கு அனுப்பும் காலத்தில், குரு சில உபதேசங்களைச் செய்து அனுப்ப வேண்டுமென்று வேதம் கூறுமிடத்தில், ஸத்யம் முதலியவைகளைக் கைக்கொள்ளும்படி உபதேசித்து,

" 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑌵𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 | 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑍇𑌵𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿| 𑌨𑍋 𑌇𑌤𑌰𑌾𑌣𑌿 | 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌗𑍍𑌂 𑌸𑍁𑌚𑌰𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 | 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌯𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 | 𑌨𑍋 𑌇𑌤𑌰𑌾𑌣𑌿 |

[வேத சாஸ்த்ரங்களால் எந்தக்கர்மாக்கள் தோஷமற்றவை யென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அவைகளைச் செய்யவேண்டும். அப்படி யில்லாதவைகளைச் செய்யக்கூடாது. குருக்களான எங்களிடத்தில் எந்த நல்ல நடத்தைகள் இருக்கின்றனவோ அவைகளைச் செய்யவேண்டும். கெட்ட கார்யங்கள் எங்களிடம் இருந்தால், அவைகளைச் செய்யக் கூடாது] என்றும் கூறுகிறது. பெரியோர்களுக்கு ஜந்மாந்தரீயமான பாப வசத்தால் வேத விருத்தமான கர்மாக்கள் இருக்கலாம். தம்மிடமுள்ள தோஷங்களைத்தாமே சொல்வதால் தான் அவர்கள் பெரியோர் எனப்படுகின்றனர். இப்போதுள்ள நாகரிகர்களிற் சிலர், தாம் ஏதோ காரணத்தால், தெரிந்தோ தெரியாமலோ, தமது வாழ்க்கையில் தப்பிதமான கார்யத்தைச் செய்துவிட்டு, அதை நல்லதென்று ஸ்தாபிக்கவும் பார்க்கிறார்கள். அன்றியும், உலகமெங்கும் அதையே செய்யும்படியும் தூண்டுகிறார்கள். அவர்கள் பெரியோராவது எங்ஙனம் ?

ஆபஸ்தம்பரும்

"𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌸𑌾𑌹𑌸𑌂 𑌚 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂|
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌯𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇| 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌞𑍍𑌜𑌾𑌨𑌸𑍍𑌸𑍀𑌦𑌤𑍍𑌯𑌵𑌰𑌃||"

[முற்காலத்துப் பெரியோர்கள் பிடிவாதத்தால் தர்மத்துக்கு மாறாகச் சிலவற்றைச் செய்துவந்தனர். அவர்களுக்கு அதிகமான தேஜஸ் இருந்தமையால் தோஷங்கள் அவர்களைப் பாதிக்கவில்லை. அதைப் பார்த்துத் தேஜஸ் இல்லாத கீழ்ப்பட்டவன் அவர்கள் செய்தவற்றைச் செய்வானேயாகில், அவன் நாசமடைந்து விடுகிறான்] என்று சொல்லுகிறார். அவ்வாறே மநுவும், பெரியாரிடம் தோஷம் தங்காதென்கிறார்.

"𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌣𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌚 |
𑌦𑍋𑌷𑍇𑌷𑍁 𑌨𑍋𑌪𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌵𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌹𑍌𑌜𑌸𑌃||"

[முற்காலத்துப் பெரியோர்களுடைய சரீரங்கள் இந்த்ரியங்கள் முதலியவை தேஜோமயமாகவே இருந்தமையால், அவர்கள் தோஷ ஸம்பந்த மற்றவர்). உலகில் மிக்க பலவானான ஒருவன் மேல் பந்து எறியப்பட்டால், அது அவனுக்கு வ்யதையைக் கொடுப்பதில்லை. பல மில்லாத ஒருவன்மேல் அப்பந்து விழுமாகில், அவன் அவ்வடி

தாங்காமல் மயங்கி விழுவான். அதுபோல, சக்தி ரூபமான தேஜஸ் ஸுள்ள ஒருவனுக்குத் தோஷத்தால் ஏற்பட்ட பாபம் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. அந்தத் தேஜஸ்ஸில்லாதவன் தவறான கார்யத்தைச் செய்வானேயாகில், தோஷத்தின் பயனான பாபத்தை அநுபவிக்கிறான்.

ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில், சுகாசார்யாள் பரீக்ஷித்துக்கு, ஸ்ரீ கோபாலன் கோபிகைகளுடன் ராஸக்ரீடை அநுக்ரஹித்த சரித்ரத்தைச் சொல்லுங் காலத்தில், மஹாராஜாவானவர் சுகரைப் பார்த்து 'ஸ்வாமிந்! ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பரமாத்மா, தர்மத்தை ஸ்தாபித்து அதர்மத்தை அழிப்பதற்கு அவதாரம் செய்தவரன்றோ? அப்படிப்பட்ட ஈச்வரன் பிறர் மனைவிகளான கோபிகளைத் தொட்டது அதர்மந்தானே. அதன் கருத்தைச் சொல்லவேண்டும்' என்று ப்ரார்த்தித்தார். அதற்குச் சுகர் பதில் அளிக்கிறார்:—

"𑌧𑌰𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍋 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌸𑌾𑌹𑌸𑌮𑍍 ।
𑌤𑍇𑌜𑍀𑌯𑌸𑌾𑌂 𑌨 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌯 𑌵𑌹𑍍𑌨𑍇𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍁𑌜𑍋 𑌯𑌥𑌾 ॥
𑌨𑍈𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌜𑍍𑌜𑌾𑌤𑍁 𑌮𑌨𑌸𑌾𑌪𑌿 𑌹𑍍𑌯𑌨𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 ।
𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌰𑌨𑍍𑌮𑍌𑌢𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌽𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋𑌽𑌬𑍍𑌧𑌿𑌜𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌮𑍍 ॥
𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌵𑌚𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌥𑍈𑌵𑌾𑌚𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 ।
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌵𑌚𑍋𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥
𑌕𑍁𑌶𑌲𑌾𑌚𑌰𑌿𑌤𑍇𑌨𑍈𑌷𑌾𑌮𑌿𑌹 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯𑍇𑌣 𑌵𑌾𑌨𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌨𑌿𑌰𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍋 ॥"

[தேஹாபிமாந மற்ற பெரியோர்கள், சில தர்மத்துக்கு மாறாக நடந்திருப்பதைக் கண்டிருக்கிறோம். தேஜஸ்விகளான அவர்களுக்கு அது தோஷமாகாது. எப்படி நெருப்பானது எல்லா வற்றையும் தஹித்துவிடுமோ, அப்படியே அவர்களிடத்துள்ள தோஷமும் எரிந்துவிடும். அப்படி அவர்கள் செய்த கார்யத்தை, சக்தியற்ற மனிதன் மனத்தினால் கூட நினைக்கக் கூடாது. மூடத்தனத்தினால் அப்படி ஒருவன் செய்வானாகில், பரம சிவன் விஷத்தைச் சாப்பிட்டமாதிரி நானும் விஷயத்தைச் சாப்பிடுவேன் என்று சொல்வதோடொக்கும். அதாவது அவன் நாசமடைந்து விடுவான். ஈச்வரர்களுடைய வார்த்தையையே நமது அநுஷ்டாநத்திற்கு ப்ரமாண

மாகக் கொள்ளவேண்டும். அவர்களுடைய சில ஆசாரங்களையும் வார்த்தையுடன் கூடிய செய்கையையும் புத்திமான்கள் அநுஷ்டிக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு நல்ல கார்யம் செய்வதனாலும் அடைய வேண்டிய நன்மை ஒன்றுமில்லை; கெட்ட கார்யம் செய்வதனாலும் அடையவேண்டிய தீமை ஒன்றுமில்லை. ஏனென்றால், அவர்கள் அஹங்கார மற்றவர்களாகையால், அவர்களுக்கு இரண்டின் ஸம்பந்தமும் இல்லை. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கோபிகைகளுக்கும் அவர்கள் பதிகளுக்கும் மற்று முள்ள எல்லோருக்கும், புத்தி முதலிய வற்றிற்கு ஸாக்ஷியாக உள்ளே இருப்பவன்; வெளியில் தொட்டதால் தோஷ முள்ளவனாக ஆகமாட்டான்] என்று பதில் சொன்னார்.

சேங்காலிபுரம் அநந்தராம தீக்ஷிதர்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரியை நம:

தீண்டாமை

[ஸ்ரீ அஹோபில மடத்து வித்வாந் புத்தங்கோட்டகம்
[ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

தத்காலம் தீண்டாமையை ஒழித்துவிட ப்ரயத்நப்படுகிறவர்களுட் சிலர், தீண்டாமையை ஒழித்து விடுவது சாஸ்த்ர விஹித்தமென்று சொல்லுகிற ஸநாதநிகளை ஏமாற்றிவிடும் அபிப்ராயத்தினால் ப்ரஹ்ம ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதர்களால் எழுதப்பட்ட "சிவார்க்கமணி தீபிகை என்னும் க்ரந்தத்திலுள்ள

"ஶுசி வா யஜ்ஞனாகுஶ்ஶிவ இதி வாசம் வதேத தேந ஸஹ ஸம்வதேத"

இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யமானது தீண்டாத ஜாதியாருடன் மற்றை ஜாதி ஜநங்கள் எல்லாரும் இஷ்டப்படி கலந்துகொள்ள வேண்டுமென்று விதித்திருப்பதால் அப்படி எல்லாரும் ஒருவரோடொருவர் கலந்துகொள்வது சாஸ்த்ர ஸம்மத விஷயமென்று ஆங்காங்கு உபந்யஸித்து சாஸ்த்ர தாத்பர்ய மறியாதவர்களை மோஹிக்கச் செய்கிறார்கள். ஸ்ரீ பகவத் கீதை முதல் அத்யாயத்தில்

"ஸங்கரோ நரகாயைவ",

"பதந்தி பிதரோ ஹ்யேஷாம் லுப்தபிண்டோதக க்ரியா:

[கலக்கக் கூடாத ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் கலந்து கொண்டால் அப்படிக் கலந்து கொண்டவர்கள் நரகத்திற்கே போய் ஹிம்ஸை களை அநுபவிக்க வேண்டும். இப்படிக் கலந்து கொள்ளுகிறவர் கள் செய்யும் ச்ராத்தம் முதலிய கர்மங்கள் பயனில்லாமல் வீணுகப் போய் விடுகின்றன] என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அன்றியும் ஸ்வர்க்க லோகத்தில் ஸுகத்தை அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்தப் பாபிகளுடைய பித்ருக்களுங் கூட, ஸாங்கர்யத்தினுல் அந்த ஸுகங்களை இழந்து கீழே விழுந்து விடுகிறுர்க ளென்றும் சொல் லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு ஜாதிக் கலப்பு கொடிய பாபமா கச் சொல்லப் பட்டிருப்பதாலும், எல்லா மஹர்ஷிகளும் சண்டாள ஸஹவாஸாதிகளைக் கொடிய பாபமாகவே எழுதிவைத் திருப்பதா லும் ,இவ் விபரீதமான உபதேசத்தைக் கேட்டுச் சாஸ்த்ரம் அறியா தவர்கள் மஹா நரகத்திற்கு ஆளாகாதபடி செய்வதே மஹத்தான புண்ய கார்ய மாகையினுல், இந்த ச்ருதியின் வாஸ்தவமான அர்த் தத்தைச் சாஸ்த்ர ஸம்மதமான முறையில் தெரிவிக்கிறோம்.

இந்த ச்ருதி வாக்யமானது இந்த உலகத்தில் தத்காலம் படி க்கப்படும் வேதத்தில் ஓரிடத்திலும் காணப் படாததனுலும், தீக்ஷி தருக்கு முன்பும் பின்பு முள்ள ஸ்ரீ சங்ராசார்யர் ஸ்ரீ பகவத் ராமா நுஜாசார்யர் ஆநந்த தீர்த்தாசார்யர் முதலான மதாசார்ய க்ரந் தங்களிலும் இது காணப் படாததனுலும் இதற்கு முன் பின் ப்ரகர ணம் தெரியாததனுல்

1. இது இன்ன அபிப்ராயத்தினுல் இப்படிச் சொல்லி யிருக்கிற தென்று நம்மால் நிச்சயிக்க முடியாததனுல் இதை எழு தின தீக்ஷிதருடைய அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டும்,

2. மற்றும் ஸந்தேஹிக்கப்பட்ட ச்ருதிவாக்யங்களின் அர்த் தம் இன்னது தான் என்று தீர்மாநிப்பதற்காகவே ஏற்பட்டதான மீமாம்ஸை என்கிற சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டும்

3. "இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத்।
பிபேத்யல்பஸ்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி॥"

என்கிற மநு ஸ்ம்ருதிவாக்யத்தின் படியே வேதங்களின் வ்யாக்யாந ரூபங்களான இதிஹாஸ புராணங்களைக் கொண்டும்தான் நாம் இத னுடைய அபிப்பிராயம் இன்னதென்பதை நிச்சயிக்க வேண்டும். இம் மூன்று காரணங்களுக்குள் முதலாவதான தீக்ஷிதருடைய அபி ப்பிராயத்தை விசாரிப்போம்.

உலகில், க்ரந்தம் எழுதுவோர், தமக்கு இஷ்டமான ஓர் அர்த்த விசேஷத்தை எழுதி, அதை மற்றவர்களும் ப்ராமாணிகமான அர்த்தமென்று அங்கீகரிப்பதற்காகத் தாம் எழுதின அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணங்களை அங்கு எழுதுவது வழக் கம். அந்த முறையில் தீக்ஷிதரும் சிவார்க்கமணி தீபிகையில்,

“ஸக்ருதேவ ஶிவஶப்தோச்சாரணமாத்ரேண ஸகலபாதகீ தரதி:”

என்கிற வாக்யத்தினால் “ஶிவ” என்னும் சப்தமானது ஒரு தடவை சொல்லப்பட்ட மாத்ரத்தினால் ஸர்வ பாபத்தையும் போக்கி விடுகிறதென்றும் சொல்லி, இந்த விஷயத்தில் ப்ரமாணமாகவே “ஸக்ருத்வா” என்கிற இந்த ச்ருதியையும்,

“யத்வ்யக்ஷரம் நாம கிரேரிதம் ந்ருணாம்
ஸக்ருத் ப்ரஸங்காதகமாஶு ஹந்தி தத்”

என்கிற புராண வாக்யத்தையும் இங்கு எழுதியிருக்கிறார். தீக்ஷிதரு டைய ப்ரதிஜ்ஞா வாக்யத்தினால் சிவநாமம் சொன்னவனுக்கு ஸர்வ பாபங்களும் போய் விடுகின்றன என்னும் அர்த்தமே தான் வ்யக்த மாக ஏற்படுகிறது. மேல் இந்த விஷயத்துக்கு ப்ரமாணமாகக் காட்டின புராண வாக்யமும் அதே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறபடி யால் அது ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணப்பட்ட அர்த்தத்தில் ப்ரமாணமாக லாம். இவ்விரண்டு வாக்யங்களுக்கும் நடுவிலிருக்கிற இந்த ச்ருதி வாக்யமும் இவருடைய ப்ரதிஜ்ஞாதார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணமாக அவராலேயே காட்டப்பட்டதாக இருப்பதால், இந்த ச்ருதிக்கும் சிவநாமம் பாபத்தைப் போக்கிவிடுகிற தென்னும் அர்த்தத்திலே தான் தாத்பர்யம் சொல்லவேண்டுமே யல்லது சண்டாளனோடு ஸஹவாஸத்தை விதிப்பதில் இதற்குத் தாத்பர்யமென்று சொன் னால், இது முன்பின் வாக்யங்களுக்குப் பொருந்தாதாகையினால் அஸங்கதமாகும்.

ஆனால் இந்த ச்ருதி வாக்யத்திலிருக்கும் சப்தங்களுக்கு ஸ்வா ரஸ்யஸித்தமான ‘சிவ’ என்று சொன்ன மனிதன் சண்டாளனை

லும் அவனோடு பேசவேண்டும், அவனோடு வஸிக்க வேண்டும், அவனோடு சாப்பிடவேண்டு மென்கிற அர்த்தம் தீக்ஷிதருக்கு இஷ்டமானதல்ல. இந்த ச்ருதியி லிருக்கிற சப்தங்களினால் சொல்லப்படாத 'சிவநாமோச்சாரணம் பாபத்தைப் போக்கிவிடும் என்கிற அர்த்தந்தான் இந்த ச்ருதிக்குத் தாத்பர்யம்' என்பதே தீக்ஷிதருடைய அபிப்ராயமென்பதை அவரை நேரில் கண்டு கேட்டு அறிந்து கொள்ளமுடியாத நாம் எப்படி நிச்சயிக்கக்கூடு மென்று கேட்கலாம். தீக்ஷிதர் இந்த ச்ருதிக்குச் சப்த ஸ்வாரஸ்ய ஸித்தமான அர்த்தத்தை அங்கீகரித்திருந்தால் அது இங்கிருக்கும் முன்பின் ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தா தாகையினாலும், தாம் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணின அர்த்தத்திற்கு அநுகுணமில்லாத அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற ச்ருதியை அவர் இங்கு ப்ரமாணமாக எழுதினாரென்பது அநுசித மாகையினாலும், சப்தத்தினால் சொல்லப்படும் அர்த்தமானது ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாத பக்ஷத்தில் வ்யங்க்யமான அர்த்தத்தையே சப்தத்திற்கு அங்கீகரிப்பது "விஷம் ஹம்க்ஷ்வ" என்பது முதலிய இடங்களில் ப்ரஸித்த மாகையினாலும், இந்த ச்ருதியின் முன்பின் ப்ரகரணம் தெரிந்த அவர், அதை இங்கு உபயோகப்படுத்தியிருப்பதால், ஷி ச்ருதியானது வேதத்திலும் 'சிவநாமம் பாபங்களைப் போக்கிவிடும்' என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணத்திலேயே தான் படிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. ஆகையினால்: தீக்ஷிதரின் அபிப்ராயத்தைப் பற்றின வரையில் இந்த ச்ருதியின் அர்த்தமானது, 'சிவநாமம் பாபங்களைப் போக்குகிறதென்று நாம மஹிமையை ப்ரசம்ஸிப்பது தான்' என்று நாம் நிச்சயிக்கிறோம்.

இப்படி இந்த ச்ருதியை எழுதின தீக்ஷிதரின் அபிப்ராயப்படி, இந்த ச்ருதி, 'சண்டாளர்களோடு மற்றவர்கள் ஸர்வ ஸஹவாஸத்தை விதிக்க வந்ததல்ல; சிவநாமத்தை ப்ரசம்ஸிக்க வந்தது; ஆகையினால் தீண்டாதவர்களோடு ஸஹவாஸம் செய்வதற்கு இது ப்ரமாணமாகாது' என்று முடிந்தது.

நிற்க: இரண்டாவது ப்ரகரணமாகக் கீழே குறிப்பிடப்பட்ட பூர்வ மீமாம்ஸையைக்கொண்டு இந்த ச்ருதியின் அர்த்தத்தை விசாரிப்போம்.

ஒருவனுக்குத் தெரியாத விஷயத்தைத் தெரிவிப்பதும், ஒரு கார்யத்தில் ப்ரவர்த்திக்காதவனை அதில் ப்ரவர்த்திக்கச் செய்வதும்

விதி எனப்படும். பூர்வ மீமாம்ஸையில் லிங் லோட் தவ்ய என்னும் ப்ரத்யய முள்ள வாக்யங்கள் அர்த்த விசேஷத்தை விதிக்கிறதாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மேற் கூறிய ப்ரத்யயங்களையுடைய வாக்யங்களில் யச்சப்த மிருந்தாலும், அல்லது 'வா' என்னும் பத மிருந்தாலும், அந்த வாக்யமானது ஓர்த்தத்தையும் விதிக்க யோக்யதையுடைய தல்ல. இந்த விஷயம் பூர்வ மீமாம்ஸை அத். 2' பா .2. அதி. 3-ல் பாட்ட தீபிகையில்,

"ய ஏவம் விஉாநு வஊணஷூாஸீ० யஜெதெ"

என்கிற வாக்யமானது கர்ம விதாயகமாகக் கூடுமோ வென்று சங்கித்துக்கொண்டு ஸமாதாநம் சொல்லுமிடத்தில்,

"தமாவி, விஉஷாகெூந கஉ-வியிஃ-யஹுெஉந வியி ஶக்தி ஹூதிஸெஹூந வியிவ०நஸூவணஸெூவ கூஸாவசஃ"

என்று ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனாலும் இதற்குப் பாதகமாக 'யஊாெஹய' இத்யாதி ஸ்தலங்களில் யச்சப்த மிருக்கும் பொழுதே அங்கு விதாயகத்வம் சொல்லியிருப்ப துண்டு. அங்கு ஸர்வதா அப்ராப்த விஷயமாகையினால் அங்கு விதி சொல்லப்படவேண்டு மென்று இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதாநம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் இதற்கு விரோத மில்லை. ப்ரக்ருதத்தில்:

"சுவி வா யஸூஞாஊஸுிவ ஐதி வாவ०
வெஷெஃ தெந ஸஹ ஸ०வெஷெஃ-தெந
ஸஹ ஸ०வஸெஃ-தெந ஸஹ ஹ०ஜீத"

என்று இந்த வாக்யத்தில்

'தெந ஸஹ ஸ०வெஷெஃ'

முதலான மூன்றுக்குள் ஒன்று விதாயகம். 'அபிவா' என்னும் கீழ் வாக்யமானது, இந்த 'தேந' என்கிற தச்சப்தத்தின் அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்க வந்ததாகையால் இதற்குச் சேஷமானது; அது விதாயகமாகாது. தச்சப்த கடிதமான மூன்று வாக்யங்களுக்குள் ஏதோ ஒன்று தான் விதாயக மாகலாம். இல்லாவிட்டால் வாக்ய பேத ப்ரஸங்கம் வரும். அது எப்படியானாலும் 'தேந' என்கிற தச்சப்தத்தினால் சொல்லப்படுகிற,

"சுவி வா யஸூஞாஊஃ"

என்னும் வாக்யத்தில், ய: என்கிற யச்சப்த மிருப்பதாலும், இது ராக ப்ராப்தமாய் அப்ராப்த விஷயமல்ல வாகையாலும் இந்த வாக்யம் விதாயக மாகமாட்டாது.

அத். 10, பா. 8, ஜர்த்திலயவாக்வதிகரணத்தில் ‘வா’ சப்த மிருப்பதால் இந்த வாக்யம் விதாயகமாக மாட்டாதென்று சொல்லி யிருப்பதாலும், இங்கு “அபி வா” என்று ‘வா’ சப்தம் படிக்கப் பட்டிருப்பதாலும், இந்த வாக்யம் தீண்டாதவர்களோடு ஸஹவா ஸத்தையாவது மற்றும் எந்த விஷயத்தையாவது விதிப்பதற்கு யோக்யமானதல்ல. ஆகையால் இந்த வாக்யம் தீண்டாதவர்களோடு ஸஹவாஸத்தை விதிக்கிற தென்று சிலர் சொல்வது மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரத்துக்கு விருத்த மென்பது நிச்சயம். ஆகவே இந்த ச்ருதி யானது சிவ நாமத்தை ப்ரசம்ஸிக்கிற அர்த்தவாத மாகிறது. ஸம் வாத ஸஹவாஸ ஸஹபோஜநங்களுக்கு அநர்ஹனுன மனிதன் கூடச் சிவநாமத்தைச் சொன்ன மாத்ரத்தினுல் அவைகளுக்கு யோக்ய னுகிறுன் என்பது இதன் பொருள். இதுபோன்ற அர்த்த வாதங்களை,

‘‘चण्डालोऽपि व्रतस्थं तं देवा ब्राह्मणं विदुः ।
ब्राह्मणोऽपि यः प्रजानाति तं देवाः श्वपचं विदुः ॥”

“अपि वा जातरूपं महेशस्य न महेशस्य देवताभिकाम्”

“सर्वं सौत्रामणं सर्वं गोसहस्रलक्षणम् ।
सर्वं हत्वा सर्ववाहनं नैकदृश्यमोहेन ॥”

முதலிய இடங்களில் ப்ரஸித்தமாகக் காணலாம். இவ் வசநங்களி லிருக்கும் சப்தங்களை மட்டும் கவனித்து, அர்த்தங்களை உள்ள படி ஆதரித்து விட்டால், ஒழுங்காக இருக்கும் சண்டாளனுக்கு ப்ராஹ்மணன் பெண் கொடுத்துக் கொள்வதும் தாயைப் புணர்வதும் கோமாம்ஸம் தின்பதும் ப்ரஹ்மஹத்யை செய்வதும் கள் குடிப்பதும் ப்ராஹ்மணனுக்குத் தர்மமாகவே முடியுமன்ருே? இவை யெல்லாம் ஸர்வ சாஸ்த்ர நிஷித்த மாகையினுல், இவைகளை யெல்லாம் அர்த்த வாதங்களென்று சாஸ்த்ரங்களில் தீர்மானித்திருக்கிருர்கள். ஆகை யினுல் கேவலம் விதி சப்தங்கள் இருப்பனவற்றை மாத்ரம் கொண்டு, அஸம்பாவிதமான அர்த்தத்தை விதிக்க சாஸ்த்ரம் இடம் கொடுப்ப தில்லை. ஆகையால் இந்த வாக்யத்தில் ய: என்றும் வா என்றும் இரண்டு விதி ப்ரதிபந்தகங்கள் இருப்பதால், இது ஓர்த்தத்தையும் விதிக்கமாட்டா தென்பதுதான் சாஸ்த்ர தாத்பர்யம்.

நிற்க: இந்த வாக்யத்தை, ஓர்த்தத்தை விதிப்பதற்கு யோக்யதை உள்ளதாகவே நாம் ஒப்புக்கொண்டாலும், இந்த வாக்யம் தீண்டாத ஜாதியரோடு ப்ராஹ்மணன் முதலான ஜாதிகள் ஸஹவாஸத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்கிற அர்த்தத்தை விதிக்க முடியாதென்பதையும் வ்யக்தமாகக் காட்டுகிறோம். வேதத்திலிருக்கும் சப்தங்களுக்குள் இம்மாதிரியான சப்தங்களுக்கு இன்னபடிதான் அர்த்தம் செய்யவேண்டுமென்பதைத் தீர்மானிப்பதற் கென்றே ஏற்பட்டது மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரம். அந்தச் சாஸ்த்ரத்தில் விதி வாக்யங்களை மூன்று விதங்களாகவே அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள். அவை யாவன:– அபூர்வவிதி, நியமவிதி, பரிஸங்க்யை விதி என்பன. இவற்றுள்: அபூர்வ விதியாவது

'வியிரு தூஜுஉவூாவெ'

என்கிறபடியே வேறு எந்தக் காரணத்தாலாவது ப்ராப்த மல்லாத விஷயத்தை விதிப்பது.

'வீஹீநு வெூாக்ஷதி'

[நெல்லை ஜலத்தினால் ப்ரோக்ஷிக்க வேண்டும்]. யாகத்தில் புரோடாசத்திற்கு வேண்டிய மாவுக்காக அரிசி வேண்டுமானால், அந்த அரிசிக்காக வேண்டிய நெல்லை முதலில் ப்ரோக்ஷணம் பண்ண வேண்டுமென்று இந்த வாக்யம் விதிக்கிறது. இதை இந்த வாக்யம் விதிக்காவிட்டால், நெல்லை ஜலத்தினால் ப்ரோக்ஷித்துத் தான் பிறகு குற்றவேண்டு மென்பது ஒருவருக்கும் வேறு கார்ணத்தினால் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. ஆகையால் இது அப்ராப்தமான விஷயத்தை விதிப்பதால் இதற்கு அபூர்வவிதி என்று பெயர். ப்ரக்ருதத்தில் சண்டாளனோடு ஸஹவாஸத்தை விதிக்கிறதாக நம்மால் உத்தேசிக்கப்படுகிற இந்த 'அபிவா' என்கிற வாக்யமானது இந்த அபூர்வவிதியாகமாட்டாது. ஏனென்றால், உலகத்தில் ஒருவன் மற்றொருவனோடு அர்த்தம் காமம் முதலிய காரணங்களினால் ஸஹவாஸத்தை விரும்புவது ஸம்பாவிதமாகையினால் இது அத்யந்தம் அப்ராப்த விஷய மாகாதல்லவா? தேச க்ஷேமம் என்கிற காரணத்தினால் அன்றோ தத்காலம் நமது நாகரிகர் தீண்டாத ஸஹவாஸத்தை விரும்பிப் போருவது? ஆகையினால் இது ராக ப்ராப்தமாகையினால் அபூர்வ விதியல்ல. இப்படி அபூர்வ விதி ஆகாவிட்டாலும்,

'நியஉ: வாக்ஷிகெ ஷதி'

என்கிறபடியே உலக்கையினாலும், யந்த்ரம் முதலிய வேறு உபாயத்தினாலும் அரிசி யாக்கக் கூடிய நெல்லை,

'ஸ்ரீ நவஹஸ்ரீ'

உலக்கையினாலேயே குற்றி அரிசியாக்க வேண்டு மென்று விதிப்பது போல, சிவ நாமம் சொன்ன சண்டாளனோடு போஜநாந்தமான ஸஹவாஸத்தைப் பண்ணியே தீரவேண்டு மென்று இந்த வாக்யம் விதிக்கக் கூடாதா என்று சங்கிக்கலாம். இது ஸம்பாவிதமல்ல. இந்த ச்ருதியில் "யஸ்ஞாநாமௌ ராஷீ" என்று சண்டாளனானாலும் எவனாவது ஒரு மனிதன் 'சிவ' என்று சொன்னால் அவனோடு இன்னான் ஸஹவாஸத்தைச் செய்யவேண்டு மென்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லாததனால் எல்லா மனிதர்களுக்கும் அவனோடு ஸஹவாஸத்தைச் செய்ய வேண்டு மென்று சொன்னதாக முடிந்தது. தவிர: இங்கு பலம் சொல்லப்படாததனால் இது நித்ய விதியாகவும் முடியும். ஆகவே, சிவ நாமம் சொன்ன சண்டாள பர்யந்தமான ஸர்வ மனிதர்களோடு ஸர்வ மனிதர்களும் போஜநாந்தமான ஸஹவாஸத்தைப் பண்ணியே தீரவேண்டு மென்று விதித்ததாகிறபடியால், அந்ய ஸாபேக்ஷமான இந்தக் கார்யத்தை ஒருவனாலும் செய்யமுடியா தாகையால், அசக்யமான கார்யத்தைச் சாஸ்த்ரம் விதிக்கக் கூடாது. நியம விதியில் அயோக்ய வ்யவச்சேதமே ப்ரயோஜந மாகையால் சிவநாமம் சொன்ன சண்டாள பர்யந்த எல்லா மனிதரோடும் மற்றும் எல்லா மனிதர்களும் போஜநாந்த ஸஹவாஸத்தைப் பண்ணியே தீரவேண்டு மென்று அர்த்தமாகுமே யல்லது, இஷ்ட மிருந்தால் பண்ணலா மென்று அர்த்தம் சொல்ல முடியாது. ஷை ஸஹவாஸத்தைப் பண்ணாத பொழுது ஸர்வ மனிதர்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தம் பண்ண வேண்டிவரும். ஆகையால் ஒரு நாளும் ஒருவனாலும் செய்ய முடியாத கார்யத்தைச் சாஸ்த்ரம் விதிக்கக் கூடாது. இப்படி ஒரு விதி ஸம்பவித்தாலும்,

"அஸ்வர்க்யம் லோகவித்விஷ்டம் தர்ம்யமப்யாசரேந்ந து"

என்கிறபடியே பண்டித லோக வித்விஷ்டமான இக் கார்யம் அநுஷ்டிக்கத் தகுந்தது மல்ல. ஆகையினால் இது நியம விதியாகாது.

"தத்ர சாந்யத்ர ச ப்ராப்தௌ பரிஸங்க்யா விதீயதே"

என்கிறபடியே இது பரிஸங்க்யா விதியாகலா மென்பதும் சரியல்ல. அப்பொழுது,

"பஞ்ச பஞ்சநகா பக்ஷ்யா:"

என்கிற இடத்தில் பஞ்சேதர பஞ்சநக பக்ஷணத்தை நிஷேதிப்பது போல் 'சிவ' என்று சொல்லாதவனோடு ஸஹவாஸம் செய்யக் கூடா

தென்று சென்னதாக முடியுமே யல்லது, 'சிவ' என்று சொன்ன சண்டாள பர்யந்த மனிதனேடு ஸஹவாஸத்தைச் செய்ய வேண்டு மென்று இந்த வாக்யம் விதித்ததாகாது. இதனால் நமது நாகரிகர் களுக்கு அபேக்ஷிதமான சண்டாள ஸஹவாஸத்திற்கு அநுகூலம் ஒன்று மில்லை. ஆகையினல் மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரத்தை அநுஸரித்து இந்த ச்ருதியின் அர்த்தத்தை விசாரித்துப் பார்த்தால், இந்த வாக் யத்தில் ய: வா என்னும் சப்தங்கள் இருப்பதால் இந்த வாக் யம் ஓரர்த்தத்திற்கும் விதாயகமாகா தென்பது முக்ய மென்றும், அப்படியே விதாயகமாக ஒப்புக் கொண்டாலும் கீழே குறிப்பிடப் பட்ட ஒரு விதியிலும் சேராததனுலும், இது தீண்டாதவர்களோடு ஸஹவாஸத்தை விதிக்க யோக்ய மல்ல வென்று நிச்சயிக்கப்படு கிறது.

"ഇതിഹാസ പുരാണാഭ്യാം വേദം സമുപബൃംഹയേത്"
என்கிற மநுவின்படியே, நமக்கு ஸந்தேஹிக்கக் கூடிய வேத வாக் யத்தின் அர்த்தத்தை ஸர்வஜ்ஞர்களான மஹர்ஷிகளின் அபிப்ராயத் தைக் கொண்டு தீர்மானிக்க வேண்டியதே உசிதமாகையால், இந்த விஷயத்தில் மஹர்ஷிகளினல் சொல்லப்படும் இதிஹாஸ புராணம் தர்ம சாஸ்த்ரங்களின் அர்த்தத்தை விசாரித்துப் பார்க்க வேண்டி யது அவச்யமாகும்.

இந்த விஷயத்தில் தர்ம சாஸ்த்ரங்களும் இதிஹாஸங்களும் புராணங்களும் சண்டாளர்களோடு மற்றவர்கள் ஒரு விதமான ஸஹவாஸத்தையும் செய்யக்கூடா தென்றும், அப்படிச் செய்தால் ப்ராயச்சித்தங்களை ஸஹவாஸத்துக்குத் தக்கபடி செய்து கொள்ள வேண்டு மென்றும், ஆங்காங்கு விஸ்தாரமாகச் சொல்லியிருப்பதால், நமது மஹர்ஷிகளின் அபிப்ராயப்படி இந்த ச்ருதிக்குச் சண்டாளர் களோடு ஸஹவாஸத்தைச் செய்யலா மென்பது அர்த்த மல்ல வென்பதும் வ்யக்த மாகிறது.

ஆகையால், இந்த ச்ருதியை எழுதின தீக்ஷிதர் அபிப்ராயப் படிக்கும், ச்ருதிக்கு அர்த்தம் எழுதுகிற மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரப் படிக்கும், ச்ருதிகளுக்கு வ்யாக்யாநமான ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புரா ணங்களை எழுதின ஸர்வஜ்ஞர்களான மஹர்ஷிகளின் அபிப்ராயப் படிக்கும், இந்த ச்ருதியானது தீண்டாத ஜாதியர்களோடு மற்றவர் கள் ஸஹவாஸம் செய்வதற்கு ப்ரமாணமாகா தென்பதை வ்யக்த மாகக் காட்டினேம். மற்றும் இந்த விஷயத்தின் விஸ்தாரத்தை

இதற்கென்று எழுதப்பட்டுள்ள க்ரந்தத்தில் பரக்கக் காணலாம். மஹர்ஷிகளின் அபிப்ராயமான ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களின் விஷயங்கள் விஸ்தாரமாகக் காட்டப்படவேண்டிய தாகையினால் அவற்றைத் தனித்து எழுதுகிறோம்.

நிற்க - இந்த ச்ருதியானது சிவநாமம் சொன்ன சண்டாள னோடு ஸஹவாஸத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று விதிக்கிறதாகவே வைத்துக்கொண்டாலும், அத்ரி ஸ்ம்ருதி முதலிய தர்ம சாஸ்த்ரங்க ளில்,

“𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌶𑍍𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌨𑌿𑌷𑌾𑌦𑌕𑌃।
𑌪𑌶𑍁𑌰𑍍𑌮𑍍𑌲𑍇𑌚𑍍𑌛𑍋𑌪𑌿 𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌃 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾 𑌦𑌶𑌵𑌿𑌧𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃॥”

(370 ச்லோ)

என்றும்,

“𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌹𑍀𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌖𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌃।
𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌯𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇॥”

(380 ச்லோ)

என்றும், ப்ராஹ்மண ஜாதியிலேயே கெட்டுப்போ யிருப்பவனுக் குச் சண்டாளன் என்று பெயரிட்டிருப்பதாலும், ஜாதி சண்டாள னோடு ஸஹவாஸத்தைத் தர்ம சாஸ்த்ரங்களில் நிஷேதித்திருப்ப தால், நிஷேதிக்கப்பட்ட விஷயத்தில் விதி சாஸ்த்ரமானது ப்ரவர்த் திக்கா தாதலால் இங்குச் சொல்லப்பட்ட கர்ம சண்டாளன் சிவ நாமத்தைச் சொன்னால் அது அவனுடைய பாபங்களுக்கு ப்ராயச் சித்தமாகி அதனால் சுத்தனான அவனோடு மற்றைப் பந்துக்களுக்கு ஸஹவாஸத்தை விதிக்கிற தென்கை ஸம்பாவிதமாகலாம். இது, சிவநாம மஹிமையை எழுதின ப்ரகரணத்தில் இந்த ச்ருதியை எழு தின தீக்ஷிதர் அபிப்ராயத்துக்கு மிகவும் பொருத்தமானது. சிவ நாமம் சொன்ன மாத்ரத்தினால் ஜாதி சண்டாளனுக்குச் சண்டாள ஜாதி போய் உயர்ந்த ஜாதி வந்துவிடுவதால், அவனோடு மற்ற உயர்ந்த ஜாதி மனிதன் ஸஹவாஸம் செய்யலாமென்று இந்த ச்ரு திக்கு அபிப்ராயமென்று சொல்வது சரியல்ல.

பாரதத்தில், உமா மஹேச்வர ஸம்வாதத்தில், ‘ஒரு மனித னுக்கு ஒரே ஜந்மத்தில் பிறந்த ஜாதிபோய் வேறு ஜாதி உண்டாகக் கூடுமா?’ என்று பார்வதி பரமசிவனைக் கேட்டதற்கு, ‘ஒரு மனி தனுக்கு ஒரே ஜந்மத்தில் எவ்வளவு தவம் புரிந்தாலும் பிறந்த ஜாதி போய் வேறு ஜாதி உண்டாகாது?’ என்று பரமசிவன் பதில் சொல்லி,

விச்வாமித்திராதிகளுடைய ஜாதி வேறுபாட்டுக்குக் காரணத்தை யும் அங்கே விஸ்தாரமாகச் சொல்லியிருப்பதால், சிவ நாமம் சொன்னதைக் கொண்டு தீண்டாதவனுக்கு ஜாதி மாறுது. இதனுல்,

"தீக்ஷாப்ரவேசமாத்ரேண ப்ராஹ்மணோ பவதி க்ஷணாத்"

என்கிற காலாம்ருத வசநமும் அர்த்தவாத மென்று சொல்லப் பட்டதாகிறது. இந்த விஷயத்தைச் சிவார்க்கமணி தீபிகையில் பாசுபதாதிகரணத்தில் அப்பய்ய தீக்ஷிதர், "லாகுட பாசுபத காபாலிக காள்முக தந்த்ரங்கள் வேத விருத்தங்கள்; ஆகையால் வேதங்களை ஆதரிப்பவர்களுக்கு அவை ப்ராமணங்களாக மாட்டா" என்று எழுதி யிருக்கிருர். மற்றும் சிலர், தீண்டாத ஜாதிகளுக்குப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் பண்ணிவிட்டால் அவர்களுக்குத் தீண்டாத ஜாதி போய்விடுகிற தென்று சொல்வதும் பாரதாதிகளுக்கு விருத்தம். இது அசாஸ்த்ரீய மென்பதை ஆளவந்தார் ஆகம ப்ராமாண்யத்தில் பரக்க நிரூபித்திருக்கிருர். வராக புராண ப்ரஸித்தமான நம்பாடுவானுடைய அநுஷ்டாநத்திற்கும் இது விருத்த மென்பதை அங்குக் காணலாம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீயை நம:

ஸ்ரீ தேசிக திவ்யஸூக்தி ஸாதுத்வ ஸமர்த்தநம்

[ஸ்ரீ: உப. வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், ஸ்ரீ அஹோபில மடத்து ஆஸ்தாந பண்டிதர்]

சென்ற ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டுள்ள வ்யாஸத்தில் விட்டுப்போன ஒரு அம்சம் இவ்விடத்தில் எழுதப்படுகின்றது. 'அஹிர்புத்ந்ய' என்னும் சப்தத்தில் ரேபம் ('ர' என்னும் எழுத்து) எப்படி வந்திருக்கின்றது என்பதை விசாரித்தல் வேண்டும். பாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகளுள் ஒன்றுகிய இந்தப் பெயர்கொண்ட ஸம்ஹிதை 'அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை' என்றே எல்லாராலும் வ்யவஹரிக்கப்பட்டு வருகின்றது. ஸ்ரீதேசிகனுடைய ஸுதர்சநாஷ்டகத்திலும்,

"ஸஜஃஹிபா-ந்யூருக்ஷித"

என்று ரேபாந்தமாகவே ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இவ் விதம் ப்ரயோகங்கள் இருப்பதால், இங்கு 'ஸு' என்னும் ப்ரத்ய யத்திற்கு 'அலுக்' வந்திருக்க வேண்டுமென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். வ்யாகரண சாஸ்த்ரத்தில் இவ்விடத்தில் அலுக்கை விதிக்கிற ஸூத் ரமில்லாததால், அப்படி நினைப்பது சரியன்று. அலுக் வாராவிட்டால் கீழே குறிக்கப்பட்டுள்ள ப்ரயோகங்களில் ரேபம் எப்படி வந்திருக் கின்றது என்று சிலர் கேட்கலாம். இந்தக் கேள்விக்கு இரண்டு வித மாக ஸமாதாநம் சொல்லக்கூடும்.

(1) ஸ்ரீஸஹஸ்ர நாமத்தில் "ஹருஸ-ஃபுவஹுஸஹுஸர்ஃ" என் னும் ஒரே திருநாமத்தில் "ஹரிர்" என்று ரேபத்துடன் எப்படி ப்ரயோகம் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்பதைச் சங்கித்துக் கொண்டு, ஸ்ரீபட்டர், தமது பாஷ்யத்தில், 'ஹரூர்' என்று ரேபாந்தமான அவ்யயம் ஸ்வராதிகணத்தில் படிக்கப்பட்டதாகச் சொல்லவேண் டும் என்று பாஷித்திருக்கிறார். அது போலவே, 'அஹிர்' என் னும் ரேபாந்தமான சப்தமும் ப்ருஷோதராதி முதலான கணங் களில் படிக்கப்பட்டிருப்பதாக வைத்துக் கொள்ளலாம்.

(2) 'சப்த கல்ப த்ருமம்' என்னும் க்ரந்தத்தில் பின் வரு மாறு ஒரு பங்க்தி காணப்படுகின்றது.

'அஹிர்புத்ந்யோ ரு‌த்ரஃ, உத்தரப்ரோஷ்டபதா நக்ஷத்ரதேவ தா-'அஹேர்புத்ந்யஸ்ய.' இதி ஹரிவம்சே'

இதில் 'அஹி' சப்தம் ரேபாந்தமில்லாமல் இகாராந்தமாகவே படிக் கப்பட்டு ஹரிவம்ச ப்ரயோகமும் அதற்கு ப்ரமாணமாகக் காண் பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. நிற்க, வாமந சிவராம ஆப்தே என்பவ ரால் எழுதப்பட்டுள்ள டிக்ஷனரியிலும் இந்தச் சப்தமானது 'அஹிர்புத்ந்யஃ' 'அஹிர்புத்ந்யஃ' 'அஹிர்-புத்ந்யஃ' 'அஹிர்பு ந்யஃ' என்று நாலு விதமாக ப்ரயோகிக்கப்படுவதாய் எழுதப்பட் டிருக்கின்றது. இவை எல்லாவற்றையும் பார்க்கும்பொழுது இந்தச் சப்தம் கீழ்க்கூறியுள்ள ப்ரயோகங்களில், பூர்வம் இகாராந்தமாகவே ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டு பச்சாத் எழுத்து மாறி ரேபாந்தமாகப் பாடம் வந்திருக்கின்றது என்றும் சொல்லலாம்.

அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதையை நாகர லிபியில் தியஸாபிகல் ஸொஸைடிக்காரர்கள் அச்சுப் பதிப்பித்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பதிப்புக்கு வித்வான் ஸ்ரீ. உப. ராமாநுஜாசார்யர் ஒரு உபோத்காதம் எழுதி யிருக்கிறார். அந்த உபோத்காதத்தில்

“𑌅𑌹𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌬𑍁𑌧𑍍𑌨𑌿𑌯𑍋𑌽𑌕𑌾𑌰𑌯𑌤𑍍”

“𑌅𑌹𑌯𑍇 𑌬𑍁𑌧𑍍𑌨𑌿𑌯𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌵𑌤𑍇 𑌨𑌮𑌃”

என்று இரண்டு வாக்யங்கள் உதாஹரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அவ்விடத்திலும் ‘அஹி’ சப்தம் இகாராந்தமாகவே காணப்படுகிறபடியால், ‘அஹிர்’ என்கிற பாடம் உரு மாறியதென்றே ஸ்ரீ. உப. ராமாநுஜாசார்யரும் அபிப்ராயப்படுகிறதாக அறிகின்றோம்.

இவைகளைத் தவிர்த்து வேறு எவ்வித ஸமாதானம் சொன்னாலும், ‘அலுக்’ வந்திருப்பதாகச் சொல்வதற்கு ஒருவித ப்ரமாணமுமில்லையாகையால், ‘𑌅𑌹𑌿𑌃 𑌬𑍁𑌧𑍍𑌨𑍍𑌯𑌃’ என்பதும் ‘𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃’ என்பதும் ஸமாஸம் என்னும் பெயரை அடையாத தனித் தனி சப்தங்களென்றே முடிகிறபடியினால், ஸ்ரீதேசிகனுக்கு இங்கு அலுக் வந்திருப்பதாக ப்ரமமுண்டாக ப்ரஸக்தியே இல்லை.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ விபூதி

(1)

ஸ்ரீ:

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃

ஸ்ரீ ஆதிவண் சடகோப ஸ்வாமி வைபவம்

[1379—1459]

இந்த ஸ்வாமியின் திருவவதாரம் கல்யப்தம் 4480-வதான ஸித்தார்த்தி வர்ஷம் புரட்டாசி மாஸம் சுக்ல பக்ஷம் பஞ்சமி ஜ்யேஷ்டா நக்ஷத்ரம் கூடின வியாழக்கிழமை தநுர் லக்நத்தில். மேல் நாட்டில் திருநாராயண புரத்தில் கடாம்பி கேசவாசாரியர் என்னும் திரு நாமத்துடன் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவாக்ரேஸரர் எழுந்தருளி இருந்தார். அவருடைய திருக்குமாரராக இந்த ஸ்வாமி அவதரித்தார். ஜனிக்கும் காலத்திலேயே இந்தக் குழந்தையினிடம் பல உத்தம லக்ஷணங்கள் விசேஷமாய் விளங்கி யிருந்ததைப் பார்த்து எல்லாரும் ஆச்சர்யப்பட்டார்கள். யதாக்ரமம் உபநயநம் நடந்த பிறகு வேதாப் யாஸமும்

அவருக்கு ஸமக்ரமாகச் செய்விக்கப் பட்டது ; கேசவாசார்யரே பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்வித்வி திவ்ய ப்ரபந்தங்களையும் ஓதுவித்தார். அப்பொழுது ஸ்ரீ காஞ்சியில் நடாதூர் அம்மாள் பௌத்ரராகிய கடிகாசதம் அம்மாள் என்று ப்ரஸித்தரான ஸ்ரீ வரத விஷ்ணுவாசார்யா என்பவர் வேதாந்த காலக்ஷேபம் ஸாதித்துக்கொண்டு எழுந்தருளி யிருந்தார். அவரைக்கொண்டு ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களைத் தமது குமாரருக்கு அதிகரிப்பிக்க வேண்டு மென்று எண்ணி கேசவாசார்யர் குமாரரை அவ்விடம் அனுப்ப, ஸ்ரீ வரத விஷ்ணுவாசார்யரும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அவரை அங்கீகரித்து ஸகல தர்சன க்ரந்தங்களையும் ஸகல ரஹஸ்யார்த்தங்களையும் அவருக்கு ப்ரஸாதித்தருளினர். ஆசார்யன் ப்ரஸாதித்த அர்த்தங்களை யெல்லாம் கசடற க்ரஹித்து இவர் பூர்ண ஜ்ஞானத்துடனும் நிர்துஷ்டமான அநுஷ்டானத்துடனும் எழுந்தருளி யிருந்த நாளில், ஒருதினம் இரவில் ஸ்ரீ அஹோபில மிருந்து ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹன் எழுந்தருளினதாகவும் தம்மை அஹோபிலத்துக்கு வரும்படி நியமித்ததாகவும் ஸ்வப்னம் காணவே, அந்த ஸ்வப்னத்தைப் பகவானுடைய நியமனமென்றே க்ரஹித்து, மறுநாள் காலையில் அந்த ஸ்வப்னத்தை ஆசார்யனிடத்தில் விண்ணப்பம்செய்துவிட்டு அவருடைய நியமனத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அஹோபிலம் சென்றார். அவ்விடத்தில் பகவத் ஸந்நிதிக்குப் போய் பகவானை மங்களாசாஸனம் செய்துகொண்டிருக்கையில், பகவான் ஒரு ஸந்யாஸி ரூபியாய் எழுந்தருளி இவருக்கு ப்ரேஷ மந்த்ரோபதேச பூர்வகமாக ஸந்யாஸம் செய்வித்து 'ஸ்ரீ சடகோப ஜீயர்' என்று தாஸ்ய நாமமுமிட்டு, தம்மிடத்திலிருந்த திருவாழி திருச்சங்குகளை அவரிடம் கொடுத்து, "நீர் நம்மை ஆராதித்துக் கொண்டு ப்ரதி க்ராமம் ப்ரதி நகரம் ஸஞ்சரித்து ஆச்ரிதர்களுக் கெல்லாம் உஜ்ஜீவனோபாயங்களைச் செய்துகொண்டு ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தைத் தழைக்கும்படி நிர்வஹித்து வாரும்" என்று நியமித்தருளினர். இம்மாதிரி அவர் ஸந்யாஸாச்ரமத்தை ஸ்வீகரித்தது அவருடைய 20-வது திரு நக்ஷத்ரத்தில் என்று தெரிகின்றது.

பின்பு அந்த அஹோபில ஸந்நிதியில் எழுந்தருளி யிருந்த மூன்று மூர்த்திகளுள் லக்ஷ்மியால் அலங்க்ருதமாயிருக்கும் லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ மூர்த்தியை ப்ரார்த்தித்து எழுந்தருளப் பண்ணி அதனை விசேஷித்த வைபவத்துடன் ஆராதித்துக் கொண்டு வருகையில், அவ்விடத்திலிருந்த ஸந்நிதி நிர்வாஹகர்களுடைய ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கி ஸந்நிதி அதிகார மனைத்தையும் தாமே அங்கீகரிக்கும்படி ஸம்பவித்தது. அப்படி அவ்விடத்தில் ஸ்வல்ப காலம் எழுந்தழுளி யிருந்து, பிறகு அவ்விடமிருந்து புறப்பட்டு லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹனை ஒரு திருப்பல்லக்கில் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வாத்ய கோஷங்களுடன் பாண்ட்ய நாடு சென்று திரு நகரியில் ஆழ்வாரை ஸேவிக்க எழுந்தருளவே, அவ்விடத்தில் ஆழ்வார் எழுந்தருளி யிருந்த ஸ்தானத்தில் வேறு ஒரு தேவதை இருப்பதைப் பார்த்து மிகவும் துக்கித்து, அந்த இடத்திலேயே ஆழ்வாரையே த்யானித்துக் கொண்டுக் கண்ணும் கண்ணீருமாக ஸ்வல்ப காலம் நின்று கொண்டிருக்கையில் யாத்ருச்சிகமாக அந்தத் தேசத்தின் அதிபதி அவ்விடம் வந்தார். அவரிடம் இவர் தமது தாபத்தின் காரணத்தைத் தெரிவித்தார். தேசாதிபதி

யும் உடனே அதைப் பற்றி விசாரித்து, மதாந்தரஸ்தர்கள் ஆழ்வாரை அப் புறப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, ஜீயருடன் ஆழ் வாரை மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கு மிடம் சென்று ஆழ்வாரைச் சுனையிலி ருந்து எருந்தருளப் பண்ணின வளவில், ஜீயர் இரண்டு கைகளாலும் ஆழ் வாரை அணைத்து 'லோகமெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கும்படி வேதம் தமிழ் செய்த நீர் நம் ஆழ்வாரன்றோ!' என்று அழைத்து ஆழ்வாரை எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு போய் யதா ஸ்தானம் ப்ரதிஷ்டாபனம் செய்தார். ஆழ்வாரும் தாம் திருக்கையிற் கொண்டிருந்த ஹம்ஸ முத்ரையை ஜீயருக்கு ப்ரஸாதித்து '**ஆதிவண் சடகோப ஜீயர்**' என்னும் திரு நாமத்தையும் தந்தருளி, 'ஸ்ரீசட கோப ஸ்ரீ' என்று ஸ்ரீமுகம் முதலான வைகளில் எழுந்திடும் படியாயும் நியமித்தருளினர். அங்கு ஜீயர் ஸ்வல்பகாலம் எழுந்தருளி இருந்து ஸ்ரீ நிக மாந்த மஹா தேசிகளை அவ்விடத்தில் திரு ப்ரதிஷ்டை செய்து நம்மாழ்வாரு டனே தேசிகனுக்குத் திருப்புறப் பாட்டையும் செய்வித்து அளவற்ற வைப வத்துடன் உத்ஸவத்தைக் கண்டருளப் பண்ணினர்.

பிறகு வடதேச யாத்ரையாய் ஜீயர் எழுந்தருளவே அப்பொழுது விஜய நகர சக்ரவர்த்தியாயிருந்த முகுந்த தேவராயன் என்பவன் அவருடைய திரு வடிகளை ஆச்ரயித்தான். அவனால் ஆராதிக்கப் பட்டவராய் கொஞ்ச காலம் அவ்விடம் எழுந்தருளி யிருந்து பின்பு அவ்விடமிருந்து புறப்பட்டு புருஷோத் தமத்திற்கு எழுந்தருளி அவ்விடத்தில் அநேக மதாந்தர வித்வாங்களுடன் வாதம் செய்தருளி ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தை நிலைநிறுத்தி அங்கே ஆழ் வார் எம்பெருமானுருடைய ஸந்நிதிகளையும் திரு ப்ரதிஷ்டை செய்தார். பிறகு கர்னாடக ஸம்ஸ்தானம் சென்று அந்தத் தேசத்து அரசனாலும் ஆச்ரயிக் கப்பட்டு அவனாலே பஹுவாக ஸத்கரிக்கப்பட்டார்.

இவ்விதம் ஸித்தாந்தத்தைப் பரவச் செய்து கொண்டு வரும் காலத்தில் ஜீயருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ஸம்பத்தைப் பார்த்து விஸ்மயிக்காதவர் இல்லை. ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளின் திருவம்சத்தார்களுள் பலர் அவருடைய திரு வடியை ஆச்ரயித்தார்கள். ப்ரஸித்தரான மணற்பாக்கம் தோழப்பர் என்னும் வித்வானும் ஜீயரை அப்பொழுது ஆச்ரயித்தார்; ஜீயருடைய நியமனத்தின் பேரிலேயே அந்த வித்வாங் ஆசௌச சதகம் முதலான எட்டு தர்ம சாஸ்த்ரங் களைச் செய்து ஜீயரால் 'வைதிக ஸார்வ பௌமர்' என்னும் திருநாமமும் ப்ர ஸாதிக்கப் பெற்றார்.

இவ்வாறு ஜீயர், ஆதியில் தமக்கு அழகிய சிங்கர் செய்தருளிய நியமந ப்ரகாரம் தேசம் முழுவதும் ஸஞ்சாரம் செய்து, ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களை யெல்லாம் ஆச்ரிதர்களுக்கு உபதேசித்து, அவர்களை திருவிலச்சினை முதலான ஹித வ்யாபாரங்களால் உபகரித்துக் கொண்டு அறுபது சாதுர் மாஸ்யம் ஆஸ் தானத்தில் எழுந்தருளி யிருந்தார்.

இவர் செய்தருளிய கைங்கர்யங்களுள் முக்யமானவை:—(1) திருநகரியில் நம்மாழ்வார் திரு ப்ரதிஷ்டை, (2) திருமலைக்கு ஸோபாநம் (3) காஞ்சியில் பேரருளாளன் ஸந்நிதியில் நூற்றுக்கால் மண்டபமும் வாஹந மண்டபமும், (4) தூப்புலில் நிகமாந்த மஹா தேசிகனுக்குத் தனிக்கோயிலும், (5) திரு நாராயணபுரத்தில் கோபுர நிர்மாணமும் தேசிகனுடைய திரு ப்ரதிஷ்டையும், (6) திருநகரியிலும் திருநாராயண புரத்திலும் மடங்களுமாம். திருநாராயண புரத்தில் திருக்கல்யாணி தீரத்தில் இவருடைய ப்ருந்தாவநம்.

---

(2)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ கலியன் ராமனுஜ ஸ்வாமியின் வைபவம்

[1877–1933]

இந்த மஹாந் ஈச்வர ஸம்வத்ஸரத்தில் சித்திரை மீ அச்வநீ நக்ஷத்ரத்தில் (14-4-1877) வானமாமலை திவ்ய தேசத்தில் உத்தமமான ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவ திருக்குலத்தில் அவதரித்தருளினர். ஜாயமாந கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே ஜ்ஞாந ஸம்பத்தெல்லாம் பெருகி, உசிதமான காலம் வந்தவுடன், தத்காலம் ஆஸ்தாநத்தில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ சடகோபராமாநுஜ ஸ்வாமியின் திருவடிகளை ஆச்ரயித்து அவராலே அநுக்ரஹிக்கப்பட்டவராய் சாஸ்த்ரங்களில் விசேஷித்தப் பாண்டித்யத்தைப் பெற்று, பிறகு ஸ்ரீபட்டர் பிரான் ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் உபய வேதாந்தங்களையும் அதிகரித்து, அந்த ஸ்வாமி காலத்திற்குப் பிறகு அவரால் நியமிக்கப் பெற்றவராய் தமது 28-வது திரு நக்ஷத்ரத்திலேய உத்தமாச்ரமத்தை ஸ்வீகரித்து அந்தத் திவ்ய ஸிம்ஹாஸநத்தையே அலங்கரித்தருளினர். ஒரு வருஷ காலம் அவ்விடம் எழுந்தருளியிருந்து, பிறகு யாத்ரை உபக்ரமித்து, கோயில் திருமலைப் பெருமாள் கோயில் முதலான திவ்ய தேசங்களை மங்களாசாஸநம் செய்து, ஸ்ரீ ஜகந்நாதம் வரை எழுந்தருளி மூன்று வர்ஷ காலத்திற்குப் பிறகுத் திரும்ப வானமாமலைக்கு எழுந்தருளினர். இது அவர் செய்தருளிய முதல் யாத்ரை.

பிறகு சில காலம் ஸ்ரீ மடத்திலேயே உபய வேதாந்த ப்ரவசநம் நடைபெற்று வந்தது. அதற்குப் பிறகு உத்தர திவ்யதேசங்களை மங்களாசாஸநம் செய்யக் கருதிக் கணக்கற்ற அடியார்களுடன் கூட வண்பரிசாரம் வாட்டாறு வழியாக அநந்தசயநம் எழுந்தருளி, அங்கு மஹாராஜனாலும் அவ்விடத்திய பக்த ஜநங்களாலும் விசேஷமாக உபசரிக்கப் பெற்று, அங்கு நின்று புறப்பட்டு மலைநாட்டுத் திருப்பதிகளனைத்தையும் மங்களாசாஸநம் செய்து கொண்டு, திருநாராயணபுரம் சென்று அங்கிருந்து கிஷ்கிந்தை மால்யவாந் மலைகளுக்கு எழுந்தருளி, பிறகு ஹைதராபாத் மார்க்கமாய் பஞ்சவடீ எழுந்தருளி, அங்கிருந்து பம்பாய்க்கு ஸமீபத்தில் இருக்கும் காட் கோபர் என்னும்

இடத்திற்கு எழுந்தருளி அப்பொழுது நேர்ந்த சாதுர்மாஸ்ய ஸங்கல்பத்தை அவ்விடத்திலேயே முடித்துக் கொண்டு, அங்கிருந்து இந்தூர் உஜ்ஜயினீ மார்க்கமாகப் புஷ்கரம் பரதப்பூர் முதலிய ஸ்தலங்களை அலங்கரித்து, பிறகு ப்ருந்தாவநத்திற்கு எழுந்தருளினர். பிறகு வடமதுரை கோகுலம் கோவர்த்தநம் முதலிய திவ்ய தேசங்களை ஸேவித்துக்கொண்டு, அங்கிருந்து ஹரித்வாரம் ஹ்ருஷீகேசம் மார்க்கமாக பதரிகாச்ரமத்தை அடைந்தார். அங்கே சில காலம் பகவத் குணாநுபவம் செய்த பிறகு அவ்விடம் விட்டுப்புறப் பட்டு நைமிசாரண்யம் எழுந்தருளி, சித்ரகூடம் ரீவா தேசம் அலஹாபாத் காசீமார்க்கமாகத் திருவயோத்திக்கு எழுந்தருளினர். திருவயோத்தியிலிருந்து மிதிலாபுரி ஸத்வா ஸம்ஸ்தாநம் மார்க்கமாய் பாடலீபுரம் எழுந்தருளி, அங்கே அப்பொழுது நடைபெறவிருந்த சதுஸ்ஸம்ப்ரதாய மஹாஸபையில் அக்ரா ஸநாதிபத்யத்தை வஹித்து, ஹிந்தி பாஷையில் அத்யத்புதமாக உபந்யாஸங் களைச் செய்தருளினர். அங்கு ஸந்நிஹிதர்களாயிருந்த மஹாராஜர்கள் மஹாவித்வாங்களெல்லாரும் அந்த உபந்யாஸங்களைக் கேட்டு மிகவும் ஆநந்தித் தார்கள். பிறகு அந்த ஸபை முடிந்த பிறகு அவ்விடமிருந்து புறப்பட்டு ராணி கஞ்ஜ் மார்க்கமாக ஸ்ரீ ஜகந்நாதம் பொப்பிலி விஜயநகரம் பித்தாபுரம் இவ் விடங்களுக்குப் போய், பிறகு ஸ்ரீகூர்மம் ஸிம்ஹாசலம் வழியாகத் திருப் பதிக்கு எழுந்தருளினர். அங்கே திருவேங்கடமுடையானை மங்களாசாஸநம் செய்து, பிறகு ஸ்ரீபெரும்பூதூர் மார்க்கமாக ஸ்ரீரங்கம் எழுந்தருளி அரங் கனை ஸேவித்து, பிறகு திருமாலிருஞ் சோலை ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் எழுந்தருளி அவ்விடத்தில் ப்ரதம தீர்த்தம் பரிவட்டம் மாலை முதலிய மர்யாதைகளால் புரஸ்கரிக்கப் பெற்று, அங்கிருந்து மறுபடியும் வானமாமலை எழுந்தருளினர். இது இரண்டாவது யாத்ரை.

இந்த யாத்ரை நடை பெறுவதற்கு ஐந்து வர்ஷ காலத்திற்கு அதிக மாகவே சென்றது. இதில், ரீவா இந்தூர் ஸத்வா முதலிய மஹாராஜர்களு டைய ஸம்ஸ்தாநங்களில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸத்கரிக்கப் பட்டதும், பம்பாய் பாட்ந கான்பூர் ஹைதராபாத் முதலிய நகரங்களில் நடைபெற்ற பத்தந ப்ரவேசம் முதலான மஹோத்ஸவங்களும் வாசாம் அகோசரங்கள். வானமாமலைக்கு எழுந்தருளின பிறகு பத்து ஸம்வத்ஸரம் அவ்விடத்திலேயே உபய வேதாந்த கால க்ஷேபாதிகளால் அங்கிருந்த ஆச்ரிதர்களை அநுக்ரஹித்துக்கொண்டு எழுந் தருளியிருக்கும்படி ஸம்பவித்து.

பிறகு மூன்றும் தடவையாக விஜய யாத்ரா ப்ரஸ்தாநத்தை உபக்ர மித்து ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் மாலிருஞ்சோலை மார்க்கமாய்த் திருப்புல்லாணி எழுந்தருளி அங்கு திருவணையை ஸேவித்து விட்டு, பிறகு திருக்கோட்டியூர் திருமய்யம் புதுக்கோட்டை மார்க்கமாய் ராஜ மன்னர் ஸந்நிதிக்கு எழுந் தருளி அதற்கு ஸமீபத்திலிருக்கும் சேரங்குளம் என்னும் க்ராமத்தில் சாதுர் மாஸ்ய ஸங்கல்பத்தை முடித்து, அங்கிருந்து குருகைக் காவலப்பன் ஸந்நிதி மார்க்கமாக ஸ்ரீமுஷ்ணம் எழுந்தருளி, பிறகு திருக்கோவலூர் நாயனா ரையும் முதலாழ்வார்களையும் ஸேவித்துக்கொண்டு திருமலை மார்க்கமாகத் திருவல்லிக்கேணிக்கு எருந்தருளினர். அவ்விடத்தில் பல மாஸங்கள் எழுந்

தருளி யிருந்து பல்லாயிரக் கணக்கான பக்தர்களை அநுக்ரஹித்த விஷயம் இந் நகர வாஸிகளான ஆஸ்திகரெல்லாருக்கும் இன்னும் ஜ்ஞாபகத்தில் இருக்க லாம். பிறகு கூடூர் நெல்லூர் மார்க்கமாய் நூஜ்விட் ஸம்ஸ்தானம் எழுந் தருளி, பிறகு ராஜமஹேந்த்ரம் பஜவாடா ஹைதராபாத் ஸிகந்தராபாத் வளப்பருத்தி முதலான இடங்களில் பக்தர்களை அநுக்ரஹித்துக்கொண்டு, அங் கிருந்து மைஸூர் சேர்ந்து, பிறகு சேலம் நாமக்கல் மார்க்கமாகத் திருவரங்கம் பெரிய கோயில் எழுந்தருளி, அங்கிருந்து திரும்ப வானமாமலை எழுந்தருளி னார். இது மூன்றாவது யாத்ரையின் வைபவம். இவ்விதம் மஹா ப்ரபாவத் துடன் வெகு காலம் எழுந்தருளி யிருந்து, ஸ்ரீ முக வர்ஷம் ஆவணி மாஸம் க்ருஷ்ணபக்ஷ ஷஷ்டீ திநம் [10-9-1933] அபிஜித் காலத்தில் இம்மஹான் திருநாட்டை அலங்கரிக்கும்படி நேர்ந்தது. இந்த விபூதியை அலங்கரித்து எழுந்தருளியிருந்த 56 ஸம்வத்ஸரங்களுள் சற்றேறக்குறையப் பாதிகாலம் 28 ஸம்வத்ஸரம் உத்தமாச்ரம ஸ்வீகார பூர்வகமாக ஸ்ரீ ராமாநுஜ தர்சந ஸ்தாபநத்திலேயே விநியோகம் அடைந்தது.

இந்த மஹான் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் ஸ்ரீ மடத்திற்காக வாங்கப் பட்டுள்ள க்ராமங்கள் மூன்று லக்ஷ ரூபாய் மதிப்புள்ளவை; மடத்திற்காக ஆச்ரிதர்களால் ஸமர்பிக்கப்பட்டுள்ள த்ரவ்யங்களும் ஏராளமே. உள்ளூரிலும் வெளி திவ்ய தேசங்களிலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி செய்தருளின கைங்கர்யங்களும் பல வென்று தெரிய வருகின்றன. இவையெல்லாம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ விபூதியின் ஸம்ருத்தி ஸூசகங்களே.

(3)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ காஞ்சீ ப்ரதி வாதி பயங்கரம் ஜகத்குரு ஸ்ரீமதநந்தாசார்யருடைய ஷஷ்டயப்த பூர்த்தி மஹோத்ஸவம்

[ஸ்ரீ காஞ்சீ ப்ரதிவாதி பயங்கராசார்ய திவ்ய ஸிம்ஹாஸநத்தை அலங் கரித்து வரும் ஜகத்குரு ஸ்ரீமதநந்தாசார்ய தேசிகேந்த்ரர்களுடைய ஷஷ்ட் யப்த பூர்த்தி மஹோத்ஸவம், நிகழும் மாசி மீ 14வ ஞாயிற்றுக்கிழமை திநம் ஆரம்பித்து 23வ வரை ஸ்ரீ காஞ்சீ நகரத்தில் ஸ்ரீ ப்ரதிவாதிபயங்கர மடத் தில் நடைபெறுகிறதென்றும், அந்தப் பத்து திநங்களினும் ப்ரதிதிநம் ஆழ் வாராசார்யர்களின் திவ்ய ஸூக்திகளின் பாராயணங்களும் வித்வதுபந்யாஸங் களும் செய்யப்படுமென்றும் நாம் கேட்டு மிகவும் ஆநந்திக்கின்றோம். அந்த உத்ஸவ காலத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்க ளெல்லாரும் எழுந்தருள வேணு மென்று ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ. உ. ப. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி ஆஹ் வாந பத்ரிகை வாயிலாக எல்லாரையும் ப்ரார்த்திப்பதுடன், அந்தப் பத்ரி கையில் ஒன்றை நமக்கு அனுப்பி அதைத் தீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்ய வேண்டுமென்றும் நியமித்திருக்கிறார். அந்தப் பத்ரிகையை நாம் க்ருதஜ்ஞ தையுடன் அங்கீகரித்து, அதன் ஸங்க்ரஹத்தை நமது ஸுஹ்ருத்துக்களுக் குத் தெரிவிக்குமாறு கீழில் ப்ரசுரம் செய்கின்றோம்.]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

[illegible]

[illegible] [25-2-34—6-3-34] [illegible]

ஸ்ரீகாஞ்சீ,
12—2—34.

[illegible]

ஸத் சூத்ர தர்மம்:—இது புத்தன்கோட்டகம் வித்வான் ஸ்ரீ. உப. வே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யரால் எளிதான தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கும் க்ரந்தம். இதில் நான்காவது வர்ணத்தார்களால் தினந்தோறும் அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியவையாக மஹர்ஷிகளாற் சொல்லப்பட்டுள்ள தர்மங்களெல்லாம் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு, எல்லாருக்கும் விளங்கும்படி எழுதப்பட்டிருகின்றன. இதன் விலை அணா 2. தபால் சார்ஜு வேறு. "திருச்சி ஜில்லா, எலமனூர் போஸ்டு, திருப்பள்ளத்துறை, ஸ்ரீ. உப. வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்" என்னும் விலாஸத்திற்கு எழுதி இதைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃

𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈 𑌨𑌮𑌃

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃

𑌯𑍋𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌮𑌮 𑌵𑌾𑌚𑌮𑌿𑌮𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾𑌂
𑌸𑌂𑌜𑍀𑌵𑌯𑌤𑍍𑌯 𑌖𑌿𑌲𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌧𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾 ।
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌚𑌰𑌣 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌤𑍍𑌵𑌗𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍𑌨𑌮𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌯 𑌤𑍁𑌭𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥

ஸம்பாதகரின் குறிப்புகள்

மஹாத்மா காந்தியும் ஹரிஜனங்களும்

மஹாத்மா காந்தியின் தக்ஷிண தேச ஸஞ்சாரம் முடிந்தது. துர்ப்பிக்ஷத்தால் மஹாஜனங்கள் மஹத்தான கஷ்டங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் இந்த க்ஷாம காலத்தில், மஹாத்மா லக்ஷக்கணக்காக த்ரவ்யம் சேர்த்துக் கொண்டு வடக்கு திக்கு நோக்கிப் போய்விட்டார். அவர் ருஜு ஸ்வபாவ முள்ளவர் என்பதையாவது அவருக்கு அளவற்ற பூத தயை உண்டு என்பதை யாவது நாம் மறுக்கவில்லை; தாம் ஸம்பாதித்திருக்கும் த்ரவ்யத்தைக் கொண்டு எளிய ஜனங்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்பதே அவருடைய எண்ணமாக இருக்கலாம். எது எப்படி இருந்த போதிலும், அவர் செய்யும் கார்யம் தோஷ துஷ்டமாக இருப்பதால், அவரை நிரபராதி என்று சொல்வதற்கு நமக்குத் தைர்யம் வரவில்லை.

முதலில், அவர், ஹரிஜனங்கள் என்று இப்பொழுது வ்யவஹரிக்கப்பட்டுவரும் ஜந்ம சண்டாளர்களுக்குத் தீண்டாமை விலக்க வேண்டுமென்றும், அவர்கள் வர்ணாச்ரம தர்மத்தார்களுடன் கூட ஸமமாகவே தேவாலய ப்ரவேசம் செய்ய அநுமதி கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்றும் நிர்ப்பந்திப்பது, தீவ்ரமாக ஆக்ஷேபிக்கத் தகுந்ததான கார்யம். வர்ணாச்ரம தர்மத்தார்கள், தமது ரக்ஷகனான பகவானால் த்ரிகாலஜ்ஞாநிகளான மஹர்ஷிகளைக்கொண்டு ப்ரவ்ருத்திக்கப்பட்டுள்ள சாஸ்த்ரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள்; அந்த மஹர்ஷிகளால் விதிக்கப்பட்டுள்ள விதிகள் குலையாதிருக்கும் வரை மாத்ரம் ஜகத் க்ஷேமத்துடன் நிலைபெற்று நிற்கும் என்று நம்புகிறவர்கள். அந்த விதிகள், ஜந்ம சண்டாளர்கள் தீண்டாதவர்களென்றும் அவர்களுடன் ஸமமாக தேவாலய ப்ரவேசம் செய்வது கூடாதென்றும் விதிக்கும் பக்ஷத்தில், அந்த விதிகளை அவர்கள் எவ்விதத்தில் அநாதரிக்கக் கூடும்? 'அம்மாதிரியான விதிகள் யுக்திக்கும் ந்யாயத்திற்கும் விருத்தங்களாக இருக்கிறபடியால் அவை அநாதரிக்கத் தகுந்தவைகளே' என்பதே மஹாத்மாவின் வாதமாக இருக்கலாம். அந்த வாதம் புத்திசாலிகள் ஒத்துக்கொள்ளத் தகுந்ததாக மாட்டாது என்பதை நாம் நிரூபிப்போம்.

யுக்தியை மாத்ரம் கைப்பற்றி ஒருவனும் உலக வாழ்க்கையை நிர்ணயிக்க ப்ரவ்ருத்திக்க மாட்டான். அப்படி ப்ரவ்ருத்தித்தால்

அந்த ப்ரவ்ருத்தி அளவற்ற குழப்பத்திற்கும் பயத்திற்கும் காரணமாகுமே தவிர, உலகம் நிலை பெற்று நிற்பதற்கு ஒருபொழுதும் காரணமாக மாட்டாது என்பது வ்யக்தம். ஆகையால் இதைப் பற்றி நாம் நிரூபிக்கவேண்டியது அதிகமாக ஒன்றுமில்லை. சாஸ்த்ரம் ந்யாயத்திற்கு ஒத்ததில்லை என்று சொல்வதும் பரிஹஸிக்கத் தகுந்த வார்த்தையே. இது ந்யாயம் இது அபந்யாயம் என்பதை நாம் சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டே அன்றோ நிர்ணயித்தல் வேண்டும்? அப்படி இருக்கையில் சாஸ்த்ரம் சொல்வது ந்யாயத்திற்கு விருத்தமாக இருக்கின்றது என்று வாதிப்பது எவ்விதத்தில் ஸங்கதமாகும்? வஸ்து ஸ்திதி என்ன வென்றால், ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்த பகவான், அதன் க்ஷேமத்தைக் கருதி மஹர்ஷிகளைக் கொண்டு 'இது செய்யத் தகுந்தது, இது செய்யத் தகாதது' என்பதை விளக்கும் சாஸ்த்ரங்களை ப்ரவ்ருத்திப்பித்திருக்கிறான் என்பது தான். ஆகையால் ந்யாயாபந்யாயங்களையும் தர்மாதர்மங்களையும் புண்யாபுண்யங்களையும் நாம் சாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டு சிக்ஷித்துக் கொள்ளுதல் வேண்டுமே தவிர, சாஸ்த்ரங்களைச் சாராத ந்யாயா பந்யாயங்கள் சில இருக்கின்றன வென்றும் அவைகளைக் கொண்டு சாஸ்த்ரங்களை நாம் சிக்ஷித்தல் வேண்டு மென்றும் சொல்வது சரியாக மாட்டாது,

"யத்த்வியம் தத்விஹவாணுவேவாணுஉநுஷ"

என்பது பெரியோர்களுடைய ஸூக்தி. நிற்க, நமக்கு ப்ரியமாக இருக்கும் அம்சத்தில் சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமாக ஒத்துக்கொண்டு, அப்ரியமான அம்சத்தில் அதை நிராகரிப்பதும் ருஜு ஸ்வபாவத்திற்கு விருத்த மாதலால், மஹாத்மா காந்தி சாஸ்த்ரத்திற்கு விருத்தமாகத் தீண்டாமையை விலக்க வேண்டு மென்று வாதிப்பதும் மஹா ஜநங்களுக்கு அம்மாதிரியான உபதேசத்தைச் செய்வதும் மஹத்தான அபராதம் ஆகும் என்றே நாம் சொல்வோம்.

இரண்டாவது: அவர் பணம் வஸூல் செய்வதில் இறங்கி விட்டாரே என்று நாம் மிகவும் சோகிக்கிறோம். இதுவரை நாம் அவரிடம் செய்திருந்த கௌரவ புத்தி முழுவதும் அவர் நிஸ்ப்ருஹராக இருந்தார் என்பதனாலேயே. இப்பொழுதும் அவர் தமது சொந்த உபயோகத்திற்காக த்ரவ்யத்தை ஸம்பாதிக்க வில்லை என்பது உண்மையேயாயினும், த்ரவ்ய ஸம்பாதநத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்து விட்டார் என்பதே அவருடைய மஹிமையைக் குறைத்து விட்டது என்றே நாம் க்ரஹிக்கிறோம். 'சொந்த உபயோகமுண்டு' என்பது மாத்ரம் த்ரவ்ய ஸம்பாதநத்திலுள்ள தோஷத்திற்கு நியாமகமன்று; த்ரவ்ய ஸம்பந்தமே தோஷாவஹம்' என்பது நம்முடைய த்ருடமான அபிப்ராயம். த்ரவ்யம் ஸம்பாதிப்பதில் ஒருவன் இறங்கிவிட்டால், அவனுக்கு, த்ரவ்யத்தால் உபகரிப்பவனிடத்தில் ஒரு வித ப்ரீதியும் உபகரியாதவனிடத்தில் ஒரு வித அப்ரீதியும் பரவசமா

கவே உண்டாகின்றது. அந்த ப்ரீத்ய ப்ரீதிகளின் வழியாக மற்றைத் தோஷங்களும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவனிடம் ஆவிர்ப்பவிக்கின்றன. இது லோகாநுபவம். மஹாத்மா காந்தியும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் பெற்றவரே. அவரிடத்தில் மாத்ரம் அந்தத் தோஷம் எப்படி ஆவிர்ப்பவியாமல் இருக்கும்? துர்ப்பிக்ஷத்தால் ஜநங்கள் அநுபவிக்கும் கஷ்டத்தை அறியாமல் தம்மிடம் வந்த ஸ்திரீ பால வ்ருத்தர்களெல்லாரையும் அவ்வரவர்கள் தம் தம் தேஹத்தில் பூண்டிருந்த ஆபரணங்களைக் கழற்றிக் கொடுக்கும்படி அவர் எவ்வித கூச்சமுமின்றிக்கே நிர்ப்பந்தித்துக் கேட்டார் என்பதே அவரிடத்தில் தோஷங்கள் ப்ரவஹித்து நின்றன என்பதை நன்கு காண்பிக்கின்றது. கநகமென்றால் கண்ணை மூடுபவர்களன்றோ மஹான்கள்? 'இதையும் கொடு, அதையுங் கொடு' என்று கேட்குமவர்களிடம் மஹாத்மத்தன்மை எவ்விதத்தில் ஒட்டும்?

மஹாத்மா, 'சாஸ்த்ரத்தை நம்புகிறவர்களுள் நாமும் ஒருவர்' என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறபடியால் நாம் இவ்வளவு தூரம் இதைப் பற்றி எழுதத் துணிந்தோம். ஜாதிநியமங்களைப் பற்றி நமது சாஸ்த்ரம் சொல்வதை அவர் கொஞ்சம் கவனித்தல் வேண்டும்.

"ஆஹாரஶுத்தஸம்ஜ்ஞாய ஜாத்யாதிநியமேஷ்வது:।
க்ஷயாத்ருக்ஷீஸ்மிகேஶக்ஷயம் ஶக்த்யாநந்த்யவயோஜந:॥"

[பகவத் ப்ரீதியை அடைய விரும்புகிறவன் இந்த லோகத்தில் இருக்கும் காலமெல்லாம் ஆஹாரம் முதலியவைகளில் நியமங்களுடன் இருப்பது போல வர்ணாச்ரம தர்மங்களுக்கும் கட்டுப்பட்டு நடத்தல் வேண்டும்.]

"ஸ்வஜாத்யஞ்சநயாய ஹத்ஜந்திவிஷ்ணுநஃ।
ஶாஸ்த்ர வ்யவஸ்தாத்யஞ்ச ந து த்ருஷ்டி க்வசித்"॥

[ஆனால், பகவத் பக்தன் விஷயத்தில், ஜாதி ப்ரயுக்தமாக அவனை நாம் ஒருபொழுதும் தாழ நினைக்கக் கூடாது. அப்படித் தாழ நினைப்பதற்காக அவனுக்கும் நமக்குமுள்ள ஜாதி வ்யத்யாஸத்தை நாம் அநுஸந்தாநம் செய்தால், அது நமக்கு அநர்த்தத்தையே விளைவிக்கும்; அவன் விஷயத்தில் ஜாதி வ்யத்யாஸத்தைப் பாவிப்பதெல்லாம் சாஸ்த்ர வ்யவஸ்தை ப்ரகாரம் அநுஷ்டாநாதிகளை நடத்திக் கொள்வதற்காக மாத்ரம் இருத்தல் வேண்டும். அப்பொழுது அது எவ்வித அநர்த்தத்தையும் விளைவிக்க மாட்டாது.] இதிலிருந்து நாம் மற்றவர்களைத் தாழ நினைக்க வேண்டும் என்பது நமது சாஸ்த்ரம் செய்த மஹர்ஷிகளின் கருத்தன்று என்பதை வ்யக்தமாக அறியலாம். சிற்சில வ்யவஸ்தைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு நாம் நமது நடவடிக்கைகளைப் பாது காத்து வரவேண்டும் என்பதே அவர்களின் நோக்கம். அந்த வ்யவஸ்தைகளின் ஆந்தர அபிப்ராயம்

அந்த வ்யவஸ்தைகளைச் செய்யும் நமது ரக்ஷகர்களுக்கே தெரியும்; நமக்கு அது புலப்பட மாட்டாது. இது தான் ரஹஸ்யம்.

* * * * *

தீபிகையின் அபிவ்ருத்தி

பல ஸுஹ்ருத்துக்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி, நாம் நமது தீபிகையில் இந்த மாஸத்திய ஸஞ்சிகை முதல் சில புதிய விஷயங்களை மாஸம் தவறாமல் வெளியிடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கின்றோம். முதலில் பகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம் எங்கும் பரவவேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடன் பகவதாஜ்ஞையை முன்னிட்டு ஆங்காங்கு ஸ்தாபிக்கப் பட்டுள்ள ஆசார்ய ஸ்தாநங்களின் மஹிமையும் விபூதியும் பல பெயருக்கு உள்ளபடி தெரியாமலே அப்ரகாசிதங்களாக இருக்கின்றன. அவையெல்லாம் ஆஸ்திகர்களாயுள்ள நமது ஸுஹ்ருத்துக்களுக்கு ப்ரகாசிப்பிக்கப் படவேண்டும் என்பது மிகவும் முக்யங்களான விஷயங்களுள் ஒன்று. அதை உத்தேசித்து அந்தந்த ஆஸ்தாந அதிபதிகளெல்லோருக்கும் நாம் இந்தத் தீபிகை வாயிலாகவும் வேறு விதமாகவும் விண்ணப்பப் பத்திரிகைகளை அனுப்பி யிருக்கிறோம். அவர்கள் அவ்வவ் விடங்களிலுள்ள மநுஷ்யர்களைக் கொண்டு ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் அந்தந்த ஸந்நிதிகளில் நடைபெறும் க்ரந்த காலக்ஷேபங்களைப் பற்றியும் நித்யோத்ஸவாதிகளைப் பற்றியும் ஸங்க்ரஹமாக அறிக்கைகளை அனுப்ப நியமிக்க வேணு மென்பது நம்முடைய ப்ரார்த்தனை. அந்த ப்ரார்த்தனையை அவர்கள் க்ருபையுடன் தலைக்கட்டி வைக்கும் பக்ஷத்தில், அது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ருத்திக்கு அநுரூபமாக இருப்பதுடன், அநேக ஆஸ்திகர்களுக்கு மிகவும் உபகாரகமாகவும் இருக்கும் என்பது நமது நம்பிக்கை. இரண்டாவது, நமது ஆசார்யர்கள் அநுக்ரஹித்துள்ள பகவத் ஸ்தோத்ர ரூபங்களான திவ்ய ஸூக்திகளுக்கு எளிய தமிழ் நடையில் வ்யாக்யாநம் ஒன்றைத் தீபிகை வாயிலாக வெளியிடவேண்டும் என்பதும் நமது உத்தேசம். அதற்காக ஸ்ரீ கூரேசனுடைய பஞ்ச ஸ்தவத்திலுள்ள ஸ்ரீ ஸ்துதியை முதல் முதலாக உபக்ரமித்திருக்கிறோம். அவருடைய ஐந்து ஸ்தவங்களை முடித்த பிறகு, ஸ்ரீ பட்டர் முதலிய மற்றை ஆசார்யர்களுடைய திவ்ய ஸூக்திகளை எடுத்துக்கொள்ளலா மென்பது நம்முடைய எண்ணம். இந்த எண்ணங்களெல்லாம் த்ருப்திகரமாக முடிவு பெறுவது நமது ஸுஹ்ருத்துக்களின் ஸஹாயத்தைச் சார்ந்து நிற்கின்றதாதலால், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தில் அபிமாநம் வைத்திருக்கும் ஆஸ்திகர்களெல்லாரும் தீபிகைக்குச் சந்தாதாரர்களாகச் சேர்ந்து, தம் தம்மால் இயன்ற வரையில் த்ரவ்ய ஸஹாயம் செய்ய வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃

𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈 𑌨𑌮𑌃

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑌤𑍍𑌸𑌾𑌂𑌕𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑍍𑌤𑌵𑍇

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍍𑌤𑌵𑌃

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑌤𑍍𑌸𑌚𑌿𑌹𑍍𑌨𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌮 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌧𑍀𑌮𑌹𑍇 ।
𑌯𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀𑌕𑌣𑍍𑌠𑍇 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌤𑌾𑌮𑍍 ॥

𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑍍𑌦𑌿𑌶𑌤𑌾𑌦𑌶𑍇𑌷𑌜𑌗𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌗𑍋𑌪𑌸𑌰𑍍𑌗𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍀𑌃
𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌤𑌿𑌮𑌾𑌪𑌵𑌰𑍍𑌗𑌿𑌕𑌪𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌹𑌰𑌿𑌃 ।
𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌤𑌦𑌿𑌙𑍍𑌗𑌿𑌤𑌪𑌰𑌾𑌧𑍀𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑍇𑌽𑌖𑌿𑌲𑌂
𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑍇𑌯𑌂 𑌖𑌲𑍁 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌸𑌦𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍈𑌕𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌯𑌾 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃

𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈 𑌨𑌮𑌃

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑌤𑍍𑌸𑌾𑌂𑌕𑌗𑍁𑌰𑍂𑌨𑍍 𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌕𑌮𑌲𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌮𑍍 ।
𑌭𑌾𑌷𑌾𑌵𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌕𑌰𑍋𑌮𑌿 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌸𑌤𑌾𑌂 𑌮𑍁𑌦𑍇 ॥

1. பகவத் ராமாநுஜனுடைய ஸாக்ஷாத்தான அநுக்ரஹத்திற்குப் பாத்ரமாயும் அவனிடமிருந்தே க்ரஹிக்கப்பட்ட ஸகல ச்ருத்யர்த்தங்களையு முடையவராயும் இருக்கும் ஸ்ரீவத்ஸாங்க ரென்னும் ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் ஸகல சேதந வர்க்கத்தினுடைய க்ஷேமத்தையும் உத்தேசித்துப் 'பஞ்ச ஸ்தவம்' என்று சொல்லப்படும் ஐந்து ஸ்தோத்ரங்களால் முமுக்ஷுக்கள் அறிந்துகொள்ளவேண்டிய தத்வார்த்தம் முழுவதையும் ப்ரகாசிப்பித்திருக்கிறார். அந்த ஸ்தோத்ரங்களுள் ஒன்றான 'ஸ்ரீ ஸ்தவம்' என்னும் ஸ்தோத்ரம் இப்பொழுது வ்யாக்யாநம் செய்யப்படுகின்றது. இது பதினொரு ச்லோகம் அடங்கியுள்ளது. முதல் ச்லோகத்தால் ஆசீர்வசந ரூபமான மங்களமும், அடுத்த நாலு ச்லோகங்களால் தாம் செய்யப்புகும் ஸ்தோத்ரத்தின் ப்ரஸ்தாவமும். அடுத்த மூன்று ச்லோகங்களால் லக்ஷ்மியின் மஹிமையின் வர்ணநமும். அடுத்த இரண்டு ச்லோகங்களால் லக்ஷ்மி ப்ரபத்தியும். கடைசி ச்லோகத்தால் அவளுடைய கடாக்ஷத்தின் ப்ரார்த்தனையும் செய்யப்படுகின்றன.

நமது ஸித்தாந்தத்தில் லக்ஷ்மியைப்பற்றி என்ன சொல்லப்படுகின்றது என்பதை முதலில் நாம் கொஞ்சம் தெரிந்துகொள்வது அவச்யம். அதை ஸங்க்ரஹமாக இவ்விடத்தில் சொல்லுகிறோம். ஸ்ரீ நாராயணனுகிற பரமாத்மாவும் லக்ஷ்மியும் ஆகிய இத் தம்பதிகளே ஜகத்தின் தைவதங்கள். உபய விபூதிகளுக்கும் இருவருமே சேஷிகள். ஆனால் தைவதங்கள் இரண்டு இருப்பது கூடாதாகையால் லக்ஷ்மியை ஸகல ஜகத்திற்கும் ஸ்வாமிநியென்றும், பகவானை அவளுக்கும் ஸ்வாமியென்றும் நாம் ஒத்துக் கொள்ளுகிறோம். நித்யர்கள் முக்தர்கள் முதலான மற்றைச் சேதநர்களெல்லாரும் இந்தத் தம்பதிகளுக்கு அடங்கிய ஈசிதவ்ய வர்க்கம். ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் முதலிய வ்யாபாரங்களெல்லாவற்றிலும் லக்ஷ்மியும் நாராயணனும் இருவருமே ப்ரபுக்கள். விக்ரஹத்தில் அவர்கள் பிந்நமாக இருந்தாலும், ஸங்கல்பம் ரஸம் முதலியவைகளில் அவர்களுக்குள் பரமமான ஒற்றுமையே. சிசுக்களின் ஸம்ரக்ஷணத்தில் மாதா பிதாக்களுக்குள் எப்படி வேற்றுமை வரமாட்டாதோ, அப்படியே ஜகத் வ்யாபாரத்தில் இந்த ஈச்வர தம்பதிகளுள் ஒருவித வேற்றுமையும் இல்லை. இவ்வாறு சாஸ்த்ரங்கள் போதிப்பிக்கின்றன.

இப்படி லக்ஷ்மியும் பகவானும் சேர்ந்து தைவதமாக இருக்கையிலும், பகவான், ஜகத்ரக்ஷணமாகிற வ்யாபாரத்தில் ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸாதாரணங்களான சிற்சில குணங்களை லக்ஷ்மி வஹிப்பதாகவும், புமான்களுக்கு ஸாதாரணங்களான சிற்சில குணங்களைத் தான் வஹிப்பதாகவும் ஸங்கல்பித்திருப்பதாக நாம் அறிகிறோம். இதனால் ஒருவரிடத்திலிருக்கும் சிற்சில குணங்கள் மற்றொருவரிடம் இல்லை என்பது இல்லை. இரண்டு வ்யக்திகளுடைய குணங்களும் அகந்தங்களே. ஆனால் பக்தர்களுடைய ஸௌகர்யத்தை உத்தேசித்து ஒவ்வொருவரும் சிற்சில குணங்களை ப்ரதாநமாக ஆவிஷ்கரிக்கிறார்கள் என்பது மாத்ரமே அப்படிச் சொல்வதன் கருத்து. இந்த விபாகத்தைப்பற்றியே நாம் லக்ஷ்மியைப் புருஷகாரமாக அவலம்பிக்கிறோம். அநாதி காலமாக நாம் செய்திருக்கும் கர்மம் அளவற்றது. அது முழுவதும் அநுபவத்தாலேயே நாசம் அடையவேண்டுமென்றால் மோக்ஷமென்பது நமக்குத் துர்லபமாகவே ஆகிவிடும். அவ்விதம் நம்மைச் சாச்வத பந்தத்தில் கட்டுப்படுத்தாமல் அதிலிருந்து விடுவிக்கும் பொருட்டு லக்ஷ்மி, பகவானிடம் நம்மை உத்தேசித்து ப்ரார்த்திக்கிறாளென்றும், அவர்களுக்குள் வேற்றுமையில்லையாதலால் பகவான் அந்த ப்ரார்த்தனையை அங்கீகரித்து நம்மை அநுக்ரஹிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறானென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றன. பர ப்ரஹ்மத்தைக் கேவலம் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமென்று உபநிஷத்துக்கள் வற்புறுத்துகையிலும் அந்தச் சாஸ்த்ரமே அந்தப் பரமாத்மா லக்ஷ்மீ விசிஷ்டனாகவே இருக்கிறான் என்றும் சொல்லுகிறபடியால் நாம் இம்மாதிரி லக்ஷ்மி என்னும் ஒரு தத்வமுண்டென்று ஒத்துக்கொள்ளுகிறோம். பரமாத்மாவின் சக்தி அளவற்றதாதலால், அவன் பக்தர்களின் ஸௌகர்யத்தை உத்தேசித்துத் தனது நித்யேச்சையால் லக்ஷ்மீ விசிஷ்டனாகவேதான் ஜகத்தின் நிர்வாஹத்தைச் செய்வதாக ஸங்கல்பிக்கக் கூடும். அதில் எவ்வித அநுபபத்திக்கும் இடமில்லை. இதுதான் லக்ஷ்மியைப்பற்றின நமது கொள்கை.

[பதவுரை] അശേഷ ജഗതാം - ஸகல ஜகத்தினுடையவும், സർഗ്ഗോപസംഹാരസ്ഥിതീഃ - ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரம் ரக்ஷணம் ஆகிய இந்த வ்யாபாரங்களையும், സ്വർഗ്ഗം - ஸ்வர்க்கத்தையும், ദുർഗ്ഗതിം - நரகத்தையும்,

அபவர்கவத் - மோக்ஷத்தையும், போகமபி - இன்னும் வேறு போகங்களையும், கர்தும் - செய்யவேண்டுமென்னும் விருப்பத்துடன், ஹரி: - பகவான், யஸ்யா: ப்ரியோ முகம் வீக்ஷ்ய - எந்த லக்ஷ்மியின் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே, தத் இங்கித பராதீநஸ்ய - அந்தந்த (அபிப்ராயங்களை ஸூசிப்பிக்கும் புருவ நெறிப்பு முதலான) இங்கிதங்களுக்குப் பரதந்த்ரனாய், க்ருதிஷு - ஸ்ருஷ்டி முதலிய ஸகல வ்யாபாரங்களையும், விதத்தே - செய்கிறானோ, [அந்யதா - அப்படி அந்த இங்கிதங்களுக்கு ஒத்து நடக்காவிட்டால், அஸ்ய தயா வைஷம்யாத் - பகவானுக்கும் லக்ஷ்மிக்கும் ரஸத்தில் வேற்றுமை இல்லையாகையால் ஜகத் க்ரீடா - (ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலான) இந்த விளையாட்டானது, ரஸதா ந ஸ்யாத் இவ - ஆநந்தாவஹமாக ஆகமாட்டாதன்றோ?] ஸா ஸ்ரீ: - அந்த லக்ஷ்மீ, ஸ்வஸ்தி திசதாத் - க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கட்டும். அதாவது - ஸ்தோத்ரம் செய்யப் புகும் எனக்கு அதற்கு அநுகூலமான வாக்ஸம்ருத்தி முதலியவற்றை அநுக்ரஹிக்கட்டும்.

இந்த ச்லோகத்தால், ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தல் முதலிய வ்யாபாரங்களில் பகவான் லக்ஷ்மிக்குப் பராதீநரென்று சொல்லப்பட்டதாகின்றது. இது மாத்ரமன்று; இந்த ஸ்தோத்ரத்திலேயே ஆறாவது ச்லோகத்தில், 'லக்ஷ்மியின் கடாக்ஷத்தைப் பெற்று அதனால் பகவான் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டவனாகிறான்' என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. இந்தக் கூரத்தாழ்வானுடைய புத்ரராகிற ஸ்ரீ பராசர பட்டரும், தமது 'ஸ்ரீகுண ரத்ந கோசம்' என்னும் ஸ்தோத்ரத்தில், 'லக்ஷ்மியாலேயே பகவானுக்கு மங்களத்வம் ஏற்படுகின்றது' என்றும், 'சில காரணங்களால் லக்ஷ்மி பகவானைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவள்' என்றும் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். இவைகளின் தாத்பர்யமென்னவென்றால்: 'லக்ஷ்மியினிடத்தில் பகவானுக்கு இருக்கும் ப்ரீதி அளவற்றது' என்பதுதான். அந்த ப்ரீதி அளவற்றது என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே இந்த ஆசார்யர்கள் லௌகிக ரீதியை அநுஸரித்துக் கொஞ்சம் அத்யுக்தியாக வாக்யங்களை ப்ரயோகித்திருக்கிறார்கள் என்று நாம் அறியவேண்டும். பகவானுக்கு லக்ஷ்மி ஸ்வதஸ்ஸித்தமான விசேஷணமாகையால், அவளால் அவனுக்கு மேன்மை சொல்வது அவனுடைய பெருமையையே சொன்னதாகுமன்றோ? லக்ஷ்மி பகவானுக்குப் பத்நியானதால், அவள் அவனுக்குப் பரதந்த்ரை; அவள் அவனுக்குச் சேஷமானவளே. இதுதான் ப்ராமாணிகம். இதற்கு விருத்தமாக ஆப்தர்களின் வாக்யங்கள் தோன்றினால், அந்த வாக்யங்களை ப்ராமாணிகமான அர்த்தத்திற்கு அநுகுணமாகவே யோஜித்தல் வேண்டும்.

ஸ்வஸ்தி - இது ஒரு அவ்யயம். இதற்குச் 'சுபம்' என்பது பொருள். இவ்விடத்தில் ஸ்தோத்ர நிர்மாணத்தின்பொருட்டு உத்யுக்தராயிருப்பவர் விஷயமானதால் அந்த நிர்மாணத்திற்கு அநுகூலமான வாக் ஸம்ருத்தியே இவரால் ப்ரார்த்திக்கப்படும் சுபமாகின்றது.

ஸர்க — 'ஸர்க்க' - ஸ்ருஷ்டி. 'உபஸர்க்க' - ஸம்ஹாரம்; [இந்தப் பதத்திற்கு 'உபத்ரவம்' என்று ஒரு பொருளுண்டு; அதிலிருந்து 'ஸம்ஹாரம்' என்னும்

அர்த்தம் கிடைக்கின்றது.] 'ஸ்திதி' – ரக்ஷணம். 'ஸ்வர்க்கம்' - இந்த்ரன் முதலிய அதிகார புருஷர்களுடைய லோகம். 'துர்க்கதி' - நரக லோகம். 'ஆபவர்க்கிகபதம்' - மோக்ஷமென்று சொல்லப்படும் வைகுண்ட லோகம். 'ஸர்வம் ச' - கீழ்க் கூறியவை களைத் தவிர்த்த வேறு ஸுகம் முதலியவை.

குர்வந் — ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளெல்லாவற்றுக்கும் பகவானே கர்த்தா. அவனுடைய ஸங்கல்பாநுவிதாயிகளல்லவோ இவையெல்லாம்? "ஜக³து³த்³ப⁴வஸ்தி²தி ப்ரணாஸ²ஸம்ஸாரவிமோசநாத³ய: । த்வதீ³யக³ம்பீ⁴ரமநோநுஸாரிண: ॥" என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அநுக்ரஹித்திருக்கிறபடி அவனே இவை யெல்லாவற்றுக்கும் கர்த்தா. இவ்விடத்தில், 'இம்மாதிரி அவன் ஸங்கல்பிக்கும் பொழுது லக்ஷ்மி யின் இங்கிதத்தை அறிந்துகொண்டு அதற்கு அநுகுணமாகவே ப்ரவ்ருத்திக்கிறான்' என்று சொல்லப்படுகின்றது. பகவானுடைய ஸங்கல்பம் ஜீவன்களுடைய கர்மாநு குணமாக ஏற்படுகின்றது என்று சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லியிருக்க இங்கு அது லக்ஷ்மியின் இங்கிதாநுகுணமாக ப்ரவ்ருத்திக்கின்றது என்பது எப்படி என்னில்: அந்த லக்ஷ்மியின் இங்கிதமும் கர்மாநுகுணமாகவும் பகவத் ஸங்கல்பத்தை ஒட்டியுமே இருக்குமாகையால் அப்படிச் சொல்வது ஸங்கதமேயாகும். இதைத் தான் ரஸைக்யம் என்று மேல் அநுக்ரஹிக்கப் போகிறார். 'குர்வந்' என்று வர்த்தமாநார்த்தத்தைக் காண்பிக்கும்படி ப்ரயோகம் இருந்தாலும் 'கரிஷ்யந்' (செய்யப் போகிறவராய்) என்று பவிஷ்யதர்த்தமே விவக்ஷிதம். அதாவது: 'செய்ய இச்சையுடையவராய்' என்று சொன்னதாயிற்று.

பராதீ⁴ந: — இங்குச் சொல்லப்படும் பாரதந்த்ர்யம் தன்னுடைய இஷ்டத் திற்கு விருத்தமாகவும் சிற்சில ஸமயங்களில் நடக்க ஸம்பவிக்கலாம் என்பதை ஸூசிப் பிக்கவில்லை. ஒரு பொழுதும் இஷ்ட விருத்தமான அநுஷ்டாநத்தைச் செய்விக்காத பாரதந்த்ர்யமே இது. இது பரஸ்பர முண்டு.

ஐகரஸ்யாத் — லக்ஷ்மியுடன் ஏகரஸத்வமாவது: அவளுடைய இஷ்டம் அநிஷ்டம் இவைகளை அநுஸரித்திருக்கும் தனது இஷ்டாநிஷ்டங்களை உடைத்தா யிருக்கை. அப்படி இருந்தால் மாத்ரமே அவர்களுடைய விளையாட்டு ரஸாவஹமாகும். எவ்விடத்திலாவது இஷ்ட பங்கம் ப்ரஸங்கிக்கும் பக்ஷத்தில் அப்பொழுது ரஸபங்க மும் கூடவருமன்றோ? இவ்விதம் ஸகல வ்யாபாரங்களிலும் அப்படிப்பட்ட இஷ்ட ஒற்றுமையும் ஸம்பாவ்யமோ வென்னில். அதுதான் அலௌகிக தம்பதிகளாகிற இவர் களுடைய ஏற்றம். இரண்டுமொன்றே என்று நினைக்கும்படி யன்றோ இருக்கின்றது அவர்களுடைய இருப்பு!

க்ரீடா³ — ஜகத் வ்யாபாரம் முழுவதும் தைவதத்தின் விளையாட்டு என்றே சாஸ்த்ரங்கள் "ஹரே விஹரஸி க்ரீடா³கந்து³கைரிவ ஜந்துபி⁴:" இத்யாதி வாக்யங்களால் சொல்லுகின்றன. லோகத்தில் ஒருவனுக்கு விளையாட்டாக இருப்பது மற்றொருவனுக்குப் பீடாகரமாகவும் இருக்கலாம். இந்தத் தம்பதிகளின் விளையாட்டு ஒருவனுக்கும் பீடாகரமாக மாட்டாது; ப்ரத்யுத எல்லாருக்கும் அது ஹிதகரமே. அவர்கள் இம்மாதிரி விளையாட ஸங்கல்பியாவிட்டால் நமக்கு நல்ல கதிக்கு அவகாசமே இல்லை இந்த விளையாட்டு பகவானுடைய அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வத்திற்கும் விருத்த மன்றென்று பெரியோர்கள் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள்.

உரைத்தலுங் கொணர்ந்தத்தச்ச னொலிகட னுலகையெல்லாம்
பரப்பியோர் புறத்தின்மற்றைத் தட்டிலப் பதியைத்தானே
நிரப்பலும் விதேகனுண்ட நிகரறு மழிசைநிற்க
வரைக்குலத் துடனேமற்ற வையக மெழுந்ததம்மா. 29

கண்டதை முனிவரெல்லாங் களிப்பொடு வியந்துபோற்றிக்
கொண்டினி யிதுவேநன்ம கீசார மெனவேநான்கு
துண்டனைத் தொழுதுமீண்டத் தொல்பதி யணுகிநாளுங்
கொண்டலார் வண்ணன்றன்னைக் குறித்திருந் தவத்திலார்ந்தார். 30

அவர்களி லொருவனாய பார்க்கவ னரியையுள்ளப்
பவர்நிறப் பதுமத்தூடே பதிந்திட விளக்கிவையத்
தெவர்களு மிறும்பூதெய்தக் கால்சரு கிவற்றையுண்டு
தவர்களுக் கரசேயென்னத் தகுமென வொழுகினானால். 31

பாம்பொடு பயிலும்பஞ்சா னனத்தொடு கரியும்பாயும்
வேங்கையி னுடனேமானும் விருப்பொடு பயிலுமந்த
மேம்படு முனிவனோற்கும் மிகுமணம் விரவப்பூக்கும்
பூம்பொழி லிடையிலந்தப் புனிதனின் றகைமைதன்னால். 32

ஆயிரம் விழியோனந்த வருந்தவன் றவத்தின்மிக்க
தாயவெய் யொளியைநோக்கித் தன்பத மலைக்குமிந்தத்
தூயவெந் தவமென்றெண்ணிக் குலைத்திட வதனைத்தோகை
யாயவங் கலுழுமோர்பெண் ணரசியை யழைத்துச் சொல்வான். 33

பங்கயத் திடையிரண்டு செங்கயல் பயில்வதொப்ப
வங்கலுழ் வதனமாதே யம்புவி வதனமென்னப்
பொங்குறு மழிசையூடு பொருவருந் தவயோகத்திற்
றங்குபார்க் கவன்றனோன்பைத் தடுத்திடங் கெழுகவென்றான். 34

மொழிவது செவியுற்றந்த முருந்துறழ் முறுவன்மாதுங்
கொழுமலர்க் கணையோன்வெய்ய பூங்கழை குழைத்துப்பின்னை
ரெழுதர வெழுந்துவிண்ணி னின்றுமவ் விருடிவாழும்
பழுதறு பழுவத்தூடு மின்னெனப் பொலிந்துநின்றாள். 35

காலமும் வயந்தமாகிக் கானக முழுதுமாலை
மாலையாய்த் தழைத்துயர்ந்த மரங்களும் பழுப்புநீத்துக்
கோலமார் பசியசெய்ய குழைதளிர் மலிந்துநானா
மாலுறு மணங்கள்வீசும் மலர்சினை குழையப்பூத்த. 36

வயந்தநா யகனைக்கண்டிவ் வாறலர்ந் திலகுசோலை
யியைந்தநா யகனைக்கண்டோர் துடியிடை யிழைத்தபூவார்
நயந்திடு புதியகூறை நன்குடுத் தணிகள்பூண்டு
செயந்தரப் பொலிவதொக்குஞ் செறிகுழன் மலர்கள்சேர்த்தி. 37

மாதவிமலர்க் குள்ளாடி மணம்புதி துடனின்சேவல்
போதரப் பூத்தமாவின் பொழிலிடம் பிரிந்துசாம்பும்
ஆதர முடையபேடைக் குயிலதை யகற்றுமூடி
மேதகு புதியவாசை மனைவிபான் மேவுகென்றே. 38

தும்பிகண் மதுவையுண்டு துணையுட னினிதுபாடும்
வம்புலாம் பொழிலினூடே வளர்முருக் கீன்றதோடு
தம்புகழ் நாசியொக்கு மென்றதைத் தமதுமூக்கின்
வெம்பியே கறிக்கும்பைந்தார்ப் பசுங்கிளித் திரள்கள்வீழ்ந்தே. 39

வந்தவள் கரியகூந்தன் முகிலென மருண்டுவாசக்
கொந்தலர் பொழிலின்மஞ்ஞைக் குலநடம் புரியக்கீதம்
விந்தையி னளிகள்பாட வேங்கையின் முழக்கமென்னும்
முந்துறு முழவமார்ப்ப முல்லைமான் முறுவல்பூக்கும். 40

தாதவிழ் தருவின்மாலைத் தையலு மிணையபோழ்தத்
தோதருந் தவசிமுன்ன ருலவிட வவனுநோக்கி
யீதென முகிலினின்று மிறங்கிய கொடிமின்னென்று
மாதுரு வெடுத்தென்மாடு நடைபயில் வதனைமானும். 41

சேகுயர் கனகத்தாலிச் சேயிழை யுருவமுற்று
மாகியங் கலுழ்வதென்ப தொன்றல வியப்பிவ்வாட்டி
யோகியு மருளற்கொத்த வுறுப்பெலா மொளிரும்வண்ணம்
வாகைநுண் கலையையீங்கு வகையுற வுடுத்ததென்னோ. 42

என்றவன் கலங்குமாறவ் வேந்திழை தெரியலோடுந்
துன்றிருங் கூந்தல்சோரத் துணைக்கரும் புருவவில்லை
நன்றுற வளைத்துநீல நயனவே லவன்றன்பேராக்
குன்றெனுங் குணமுங்குன்றப் போழ்ந்திடக் குறித்துவிட்டாள். 43

அன்னது தவசிநெஞ்சிற் பாயுமு னனங்கன்றென்ற
வின்னிசைக் குயில்களாதி பரிகரத் துடனேயேன்று
கன்னலின் றனுவைவாங்கிக் காரளி யொழுங்காநாணின்
மன்னிய வுரத்தின்விட்ட மலர்க்கணை நுழைந்தமாதோ. 44

நுழைந்ததும் படிவத்தோனு நோன்பினைத் துறந்துமுன்னம்
விழைந்துமே னகையின்வஞ்ச மயற்குழி விழுந்தான்போலக்
குழைந்தக மவண்மேற்காதல் கொண்டவ ளுடனேகூடி
யிழைந்தனன் கணமுநீங்கா தகங்களித் திருந்தான்மன்னே. 45

பாலொடு கலந்தநீரிற் பண்ணவ ளெழுகுநாளி
லாலிளந் தளிர்போலந்த வரம்பையி னகடுவீங்கி
நாலிரண் டிரண்டுதிங்க ணடந்தபி னுற்பந்தன்னுன்
மேலுறப் பிணித்தபிண்ட மொன்றினை மெலிந்துபெற்றாள். 46

பெற்றபி னதனையன்னுள் வைத்தொரு பிரப்பங்தூற்றில்
விற்றரு விமானமூர்ந்து விண்ணுல கெழுந்தபின்னர்
நற்றவன் விரதம்போய தெனநனி நலிந்துதேறி
மற்றொரு வனத்திற்சென்று தவநெறி மணந்துநின்றான். 47

முன்னொரு மூவர்வந்த வாண்டுதைம் மகத்திற்றோன்று
மன்னதோர் பிண்டந்தன்னைப் போழ்ந்துமா லழுமாழி
தன்னொளி யுருவந்தாங்கி மழிசைமன் னுதயமானன்
பொன்னிகர் கலுழனண்டம் போழ்ந்துமுன் னுதித்தபோலும். 48

பிறந்திடு குழவியாழ்வான் பான்முலை பெறுதலின்றிக்
கறந்திடு கறவைநீப்பக் கதறிளங் கன்றேபோலச்
சிறந்திடு தொனியிற்சால வாற்றலுங் திருமாதோடு
முறைந்திடு மழிசைதன்னி லுவணகே தனனுந்தோன்றி. 49

கருணையா மிரதமூறுங் கடைக்கணிப் பெனுந்தீம்பாலைப்
பருகுமா றளித்தேசெய்ய பறவையி னெழுந்தபின்னர்க்
கருடவா கனனேநீத்த கடுமையை நினைந்துநெஞ்ச
முருகியஞ் சனையின்செல்வ னுறழ்ந்துரத் தழுதானன்றே. 50

வேறு

அங்கி ரும்பிரம் பறுப்பவ ரணுகியச் சிசுவைச்
சங்கை கொண்டுகண் ணுறுகையி லெவரிலொர் சதுரந்
தங்கு வோன்றிரு வாளனென் றொருபெயர் தரித்தோன்
பொங்கி யுள்ளமப் புலவனைக் காங்களி லெடுத்தான். 51

சென்று தங்குரம் பையினிடம் பங்கயச் செல்வி
யென்ற தன்மனைக் கிழத்தியி னெழிற்காத் தளிக்க

வின்றி நாமகப் பேற்றினை யினைவது தேர்ந்தே
நன்று நாரண னளித்தன னமக்கெனக் களித்தாள். 52

உச்சி மோந்தகங் குழைந்தக டௌங்துதா னீன்ற
பச்சை யங்குழங் தையினிடம் பரிந்திடும் பாங்கி
னிச்சை யாலெடுத் தெழிலுறு மார்புட னணைக்கக்
கச்சை யங்குபத் தமுதமுங் கான்றது கடுகி. 53

ஒழுகு மின்பய முதவவு மருந்திடா தொன்று
மழுகை யின்றியு மசைவது மின்றியு மரியின்
கெழுவு தண்ணருட் பயந்தனைப் பருகியே கிளர்ந்து
வழுவ ருந்திரு வறிவொடு வளர்ந்தனன் மாதோ. 54

இன்ன வாறுமைத் திராவரு ணியையியைந் திவனும்
மன்னு காலையி லத்திரு மழிசையி லுறைவோன்
உன்னு நீதிய னுழவர்தங் குலத்தினி லுதித்தோன்
அன்ன செய்திதன் செவியுற வதிசயித் தாங்கே. 55

கன்று கொண்டபின் கறந்திடு கறவையி னமுதஞ்
சென்று கொண்டவன் மழிசையான் பெறலருஞ் செவ்வி
நின்று கொண்டுகண் புளகுட னிமிர்தர மகிழ்ந்து
நன்று கொண்டவர் நாண்மல ரடிசிரந் தொழுது. 56

விந்தை யாயவ தரித்திடு மெந்தையே வினையேன்
றந்த விந்தநெள் ளமுதினை யமுதுசெய் கென்று
சிந்தை யோடவன் பரவிட வவனருள் செய்தே
யந்த நற்சுவை யமிழ்தினை யமுதுசெய் தனனால். 57

எச்ச மின்றியே மூப்பினிற் பெருகிய விவனும்
நிச்ச மன்புடன் மனைவியு நியமமுஞ் செறிய
வைச்ச தீஞ்சுவைப் பயந்தனை வாய்மடுத் தாழ்வான்
மெச்ச யாவருஞ் செழித்தனன் மெலிவறப் பரிவின். 58

ஏரின் வாழ்பவ னிவ்வண நிகழ்த்திட வொருகா
லார வுண்டபின் மிகுந்திடு மமுதையவ் வாழ்வா
னீரி துண்ணுமி னெனவருள் புரிந்தன னியமஞ்
சாரு மத்திருத் தம்பதி தனையழைத் தருகே. 59

பத்தி யாலவர் பவித்திரத் துடன்பரு கியதுஞ்
சத்தி யாலதின் றளர்தரு முதுமையுந் தணந்து
சித்தி யாதயௌ வனமது செறிந்தெழில் பெருகும்
வித்தி யாதர மிதுனமா மெனவிளங் கினரால். 60

பின்ப வன்றன தில்லவ ளொடுமுதம் பெருகி
யன்பு கூர்ந்தொழு கமயமோர் தினந்தனி லாழ்வா
னின்பு கூர்ந்தருள் பயமது பருகிய வினைபால்
தன்க ருங்குழன் மனைவியுந் தரித்தனள் கருவை. 61

திங்க ளொன்பதுந் தீர்ந்தபின் மதியினிற் றெரிவை
பொங்கு ஞானியாம் புதல்வனை யுயிர்த்துமுன் பொருவி
லெங்கு மஞ்சுறுஞ் சிலைக்கர விதுரனை யீன்ற
கொங்கு வார்குழற் கொம்பனை யெனவொளி கூர்ந்தாள். 62

கண்ட வன்மகப் பேற்றினைக் களிக்கடன் மூழ்கி
யெண்டி சைக்கணு மிசைபெறுங் கணிகண னென்னுந்
தண்ட மிழ்ப்பெயர் சாத்தினன் வளர்ந்திடத் தக்க
*வண்டி லெண்ணருங் கலைகளு மறிவுற வமைத்தான். 63

கற்று யாவையுங் கருத்துறக் கணிகணன் கலையிற்
சொற்ற நன்னெறி யொழுகியே சுருதியோர் பரவும்
நற்ற வந்தனக் குறையுளா மழிசைமன் னளினப்
பொற்றி ருப்பதப் பணிவிடை புரிந்தனன் போந்தான். 64

பத்தி சாரனும் பாலமு தருந்தலு மொருவி
முத்தர் வாழெது கிரியவன் முளரியின் பதத்தை
வைத்த வன்றிருக் கருணையாம் வழிதரு மமுதை
நித்த முண்டக நிறைவுறச் செழித்தன னெறியால். 65

போத மூர்த்தியா யின்னணம் பெருகினும் புனிதன்
சாதி பெற்றிடுந் தொழில்கொடு தரையினர் மருளப்
பீத கப்பிரம் பறுத்ததின் முறம்பல பின்னி
யாத ரத்துட னனைவருங் கொளவிலைப் படுத்தே. 66

மாச டைந்திடுங் குரம்பையுண் மகிழ்ந்துறை தரினுந்
தேச மெங்கணுந் தெளிவுறுந் தனதொளி பரப்பி

* ஆண்டில் என்பதன் குறுக்கல்.

வீசு வெங்கதிர்க் கடவுளால் வெளியிரு ளகலி
ஞசு தங்கக விருளொழிந் தகலவீற் றிருந்தான். 67

வேடர் வைகுறுஞ் சேரியும் பின்பவன் விடுத்துக்
காடெ ழுந்தவ ஹுயிர்ப்பினைக் காண்கொணு தடைத்துப்
பாடு றுந்தன தகந்தனைப் பகலென விளக்கி
நாட ருந்திரு நாரணன் றனையதி னிறுவி. 68

நாலி ரண்டியோ கந்தனை நணுகியப் பெருமான்
காலி ரண்டெனுங் கமலமா மலர்க்கடைப் பற்றிப்
பாலி ரண்டினும் பசையற வொருவியே யைந்தி
னேலி ரண்டுறு ரூண்டினை யிவ்வணங் கழித்தான். 69

வே று.

பின்பொன்ரூ ெடான்ருெவ்வாப் பிணங்குபல
சமயங்கள் பேசுந் தன்மை
கன்காயத் துணிந்துலுக சாக்கியகா
பிலசமண முதல நாடும்
வன்பாய புறச்சமயத் தொடுசைவம்
வைசெடிகம் பாட்ட மன்றி
யின்பறுமா யாவாத முதலறியாச்
சமயத்து மிழிந்து மன்னே. 70

அந்தந்த மதங்களிலும் மவரவரா
யாசரித்தே யனைத்துந் தேர்ந்து
மெந்தெந்த விதத்தினுமோர் பயனின்றிக்
களைந்தவற்றை யிறைவ னுண்மை
யிந்திந்த விழிசமயத் துழலுபவர்க்
கொருபோது மெட்டா தென்று
கொந்தந்த மதத்தினரை நீத்தவற்றை
யோன்மையுறு மொன்றே யென்று. 71

இவ்வண்ண மொருறுருண் டிச்சமயக்
குட்டைகளைக் குழப்பி யேறி
யுய்வண்ணம் வைணவமே யல்லாதொன்
றில்லையென வுணர்ந்து தேறி

யவ்வண்ண வெழிற்கலச வாரிதியி
லாடியய னரனுக்கீசன்
செவ்வண்ணத் திருமகளார் மார்பினனே
பரம்பொருளென் றறிந்து தேர்ந்தான். 72

ஆழ்வானும் வேதாந்த விழுப்பொருளின்
மேலிலகு மரிய சோதி
வாழ்வாக வறிவுறவே வாமனனு
மதுகொண்டு மயர்வை யென்றும்
போழ்வாளின் மதியருளித் தனதான்ம
சொரூபமதைப் புலப்ப டுத்தித்
தாழ்வாரே கண்டறியுந் தன்னரிய
ஞானுதி களையுந் தேற்றி. 73

காமற்குத் தந்தையென்று கழறுவதை
நின்னையிக்குங் கண்ட கண்க
ளேமமுறும் பெயர்வரிதா யெழிலார்ந்த
திருவுருவு மிலகுஞ் சோதித்
தூமணிகள் பலநிரைத்த முடிமுதலாத்
தொகைபெறுபல் பணியுந் தொன்மை
யாமவுணர் குலங்களையு மயிலார்ந்த
வைம்படையு மடைவே தோன்ற. 74

ஒருகணமு மகலாமே தயையுருவா
யுரத்தெழுந்த வலர்மேன் மாது
மிருபுறமு மிணைந்துறையும் பூநீளை
யெனுமெழில்சேர் நாய்ச்சி மாரு
முருகிமன மெம்பெருமா னியைபொன்றே
தாரகமாய்ச் சூழ்ந்தே யுய்யும்
பெருக்கிய ஞானியனந் தன்முதலாம்
பரிசனத்தின் பெருமை தானும். 75

இன்னுமுள வானந்த மயமாயுஞ்
சத்துவமா யிணைந்து முள்ள
தன்னொருமா நித்தியவி பூதியையுந்
தாங்காணத் துலக்கி மற்றும்
பன்னரிய கால்பகுதி புருடமய
மாய்நிகழும் படைத்த லாதி

மன்னுமொரு முத்தொழிலு மன்னுதிரு
விளையாட்டு மறிவித் தானல். 76

பொறிகாலுந் திகிரிகொடு வெங்கரவைப்
போழ்ந்துகரி புரந்த மாலின்
நெறியாலே தெருட்டியிடத் தெருண்டவனு
நிலேதுளங்கா வுளத்தோ டென்று
மறியாத பேரின்பப் பரவையிடை
. யாழ்ந்தரியே யளிகள் பாடும்
வெறியாருந் துளவமுடி வித்தகனே
யுனதருளால் விணைபோ யுய்ந்தேன். 77

சாக்கியமுங் காபிலமுஞ் சங்கரனு
ராக்கியதுஞ் சமணந் தானும்
நோக்கியுழன் றொருபயனு நுகராது
விழற்கிறைத்த விதமே நொந்து
பாக்கியமும் பண்டுளதா லுனதரிய
பங்கயத்தாள் படிந்த வெற்குப்
பார்க்கவரி தென்னுளதென் றவனடியைப்
பணிந்துபர வசமாய் நின்ருன். 78

அம்புதமா ரின்பொழில்சூழ் திருமழிசை
யானிந்த வடைவே தேர்ந்து
நம்பெருமாள் திருவடியை யொருநொடியு
மறவாமே நவின்று நாவா
லம்புமலர் மல்கருங்க சேந்திரபுட்
கரணியிருங் கரையி லார்ந்தே
யும்பர்தொழும் பரிசுடனே யோகியிறை
யாகிமகிழ்ந் துறைந்தா னங்கே. 79

வேறு

சங்கர பரிபவம்

ஆங்கம் மேலோ னுறைபோழ்தி
லரனு ரஞ்சொன் மலேகளும்
பாங்கர் படிய வம்பரத்திற்
படருங் காலே யவர்நீழல்
தாங்க லாகா தெனவொதுங்க
வியந்து கண்டத் தம்பதிக
ளோங்கு மூர்தி தனேநிறுத்த
வுமையா ளீசற் கீதுரைப்பாள். 80

ஸாத்யே கர்த்ருத்வஸ்ய நைவ ஹி நியோஜ்யத்வம்; யதோக்தம்—

‘நியோஜ்ய: ஸ ச கார்யம் ய: ஸ்வகீயத்வேந புத்யதே’, இதி। ‘யஷ்ட்ருத்வாநுஸந்தாநம் ததேவ யஷ்ட்ருத்வம்’ இதி சேத், ‘தேவதத்த: பசேத்’ இதி பாகே கர்த்ருதயா ச்ருதஸ்ய தேவதத்தஸ்ய பாகாய கமநம் பாகாநுஸந்தாநமிதி கமநே கர்த்ருத்வம் ந யுஜ்யதே।

கிஂச, ராத்ரிஸத்ராதிஷு ஸ்தாயி ஃபலம் கிமிதி ஃபலம் கல்ப்யதே? ‘ஸ்வர்க்காமாதிபதஸமபிவ்யாஹாராநுபபத்தே:’ இதி சேத், கதம் தத்ராநுபபத்தி:? ‘விஷயவிஶிஷ்டஸ்வர்கோ ஹி ஸ்வர்க்காம:; தஸ்ய ஸ்வர்க்காமஸ்ய கார்யாந்வயாஸம்பவாத் ஸ்வர்க

செய்வது’ என்னும் க்ரியையில் கர்த்ருத்வம் கல்பிக்கப்படுகின்றது. அதுதான் நியோஜ்யத்வம் என்பதை ‘நியோஜ்ய: ஸ ச’ இத்யாதியான அவர்களுடைய வாக்யமே விளக்குகின்றது. ‘அப்படி புத்தியில் கர்த்ருத்வான்வயம் செய்வது யாகம் செய்பவன் தன்மைக்கு ஒத்திருக்கிறபடியால் நாங்கள் சொல்வது அயுக்தமன்று’ என்று அவர்கள் வாதிப்பதும் ஸாத்யமாக மாட்டாது. ஏனென்றால், ‘தேவதத்தன் சமையல் செய்யவேண்டும்’ என்று ஒரு கட்டளை பிறந்தால், அப்பொழுது சமையல் செய்வதைக் குறித்துக் கர்த்தாவாகக் கூறப்பட்டுள்ள தேவதத்தனுக்கு, ‘சமையல் செய்யும் பொருட்டு அவன் புறப்பட்டுப் போவதும் அவனால் செய்யப்படவேண்டிய சமையலுக்கு ஒத்திருக்கின்றது’ என்னும் காரணத்தைக் கொண்டு அவன் போகும் வ்யாபாரத்தைக் குறித்து கர்த்ருத்வம் கல்பிப்பது யுக்தமாக மாட்டாதன்றோ?

என்னும் க்ரியை நியோஜ்யனை ப்ரதிபாதிக்கின்றது என்று சொல்வது சப்த சாஸ்த்ர விருத்தம்.

யஷ்ட்ருத்வாநுஸந்தாநம்... ‘அப்படிப் புத்தியில் கர்த்ருத்வம் செய்வது யாகத்தில் கர்த்ருத்வம் சொல்வதற்குத் துல்யமே; ஏனென்றால் அப்படிச் செய்யும் தன்மையானது யாகம் செய்யும் தன்மைக்கு அநுகுணமன்றோ? ஆகையால் வேறு க்ரியாந்வயமில்லை’ என்று மீமாம்ஸகர்கள் வாதிக்கலாம். அப்படி வாதிப்பது சரியன்று என்பது மேல்கூறப்படும் த்ருஷ்டாந்தத்தால் விளங்கும்.

‘க்ருதிக்கு உத்தேச்யம் கார்யம்’ என்று மீமாம்ஸகர்கள் சொன்னது இவ்வளவால் நிராகரிக்கப்பட்டது. ‘உத்தேச்யம்’ என்னும் பதத்தின் பொருள் என்னவென்று கேட்டதற்கு அவர்கள் பலவிதமாக் ஸமாதாநம் சொன்னார்கள். முதலில் ‘எதை அதிகரித்து க்ருதி இருக்கிறதோ அது க்ருதியின் உத்தேச்யம்’ என்றும், பிறகு ‘ப்ரேரகத்வம் க்ருத்யுத்தேச்யம்’ என்றும், பிறகு ‘க்ருதியைக் குறித்துச் சேஷியாக இருப்பது க்ருத்யுத்தேச்யத்வம்’ என்றும் சொன்னார்கள். இவையெல்லாம் நிராகரிக்கப்பட்டன. இவ்விதம் இவைகளை நிராகரித்ததாலேயே ‘ஸ்வத: இஷ்டமாயிருப்பதே உத்தேச்யத்வம்’ என்பதும் ‘க்ருதியின் பல விசேஷமே க்ருத்யுத்தேச்யம்’ என்பதும் அர்த்தத்தாலே நிராகரிக்கப்பட்டன. காயத்தை அநுபந்தித்திருக்கும் அர்த்தமும் தூஷிக்கப்பட்டது. இதுதான் இவ்வளவால் சொல்லப்பட்ட விஷயம்.

𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍌, 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌿𑌨𑍀 𑌯𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌨 𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌾' 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍,
𑌤𑌦𑌨𑌾𑌘𑍍𑌰𑌾𑌤𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌾𑌭𑌿𑌧𑌾𑌨𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮-
𑌭𑌿𑌰𑌾𑌰𑌾𑌧𑌿𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌫𑌲𑌂
𑌦𑌦𑌾𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌯𑌥𑌾𑌹 𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑌗𑍍𑌰𑍇𑌸𑌰𑍋
𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌿𑌡𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 - “𑌫𑌲𑌸𑌂𑌬𑌿𑌭𑌿𑌤𑍍𑌸𑌯𑌾 𑌹𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂
𑌪𑌿𑌪𑍍𑌰𑍀𑌷𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑍋𑌽𑌲𑌂 𑌫𑌲𑌾𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌮𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾”

கிஂச...‘ லிங் முதலான சப்தங்கள் ஸ்தாயியான [காலாந்தரத்திலும் இருக்கக் கூடியதான] அபூர்வம் என்பதைச் சொல்லுகின்றன’ என்று எதற்காக நீங்கள் வாதிக்கிறீர்கள்? ‘அப்படிச் சொல்லாவிட்டால் ‘ஸ்வர்க்க காம’ என்னும் பதம் அவ்விடத்தில் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருப்பதானது ஒத்துவர மாட்டாது’ என்று ஸமாதாநம் சொன்னால், ‘எப்படி ஒத்துவர மாட்டாது?’ என்று நாங்கள் கேட்போம். ‘ஸ்வர்க்க காமன் என்று சொல்லப்படுமவன் ஸ்வர்க்கத்தை ஸாதித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தை உடையவனன்றோ? அப்படிப்பட்ட ஸ்வர்க்க காமனுக்கு, ஒருக்ஷண காலம் மாத்ர மிருந்து உடனே நாசமடையும் யாகம் முதலிய க்ரியைகள், காலாந்தரத்தில் உண்டாகப் போகும் ஸ்வர்க்கத்தை ஸாதித்துக் கொடுப்பதில் எப்படி சக்தங்களாகும்?’ என்று ஸமாதாநம் சொல்லும் பக்ஷத்தில், அது ‘அவர்கள் வேத ஸித்தாந்தம் இன்னது என்பதை அறியாதவர்கள்’ என்பதையே விளக்குகின்றது என்றுசொல்ல வேண்டும். ‘பரமேச்வரனும் பகவானுமு மிருக்கும் நாராயணன் ஸகல கர்மங்களாலும் ஆராதிக்கப்பட்டவனாய் அப்படி ஆராதிக்குமவர்களுக்கு அவரவர்களால் இச்சிக்கப்படும் பலத்தைக் கொடுக்கிருன்’ என்பதன்றோ வேத மறிந்தவர்கள் சொல்லும் வார்த்தை? வேத மறிந்தவர்களுள் மிகச் சிறந்தவரான த்ரமிடாசார்யர்களும், ‘பலம் தமக்குக் கிடைக்கவேண்டுமென்றன்றோ கர்மம் செய்யுமவர்கள் பரமாத்மாவை அந்தந்தக் கர்மங்களால் ஆராதிக்கிறுர்கள்? அந்தப் பரமாத்மா அந்த ஆராதநத்தால் த்ருப்தி அடைந்தவனாய் அவர்கள் அபேக்ஷிக்கும் பலத்தைக் கொடுப்பதற்குச் சக்தனே. சாஸ்த்ரம் சொல்வது இது தான்’ என்றே சொல்லியிருக்கிறுர்கள். இதன் அர்த்த மென்ன

க்ஷணத்வம்ஸிநீ—கர்மங்களெல்லாம், எந்தக் காலத்தில் அவை அநுஷ்டிக்கப் படுகின்றனவோ அந்தக் காலத்தில் மாத்ரம் இருக்குமவை. அடுத்த க்ஷணத்தில் அவை நசித்து விடுகின்றன. அவை ஏதாவது ஒரு பலத்தைக் கொடுப்பதானுல், தாம் இருக்கும் பொழுதே அந்தப் பலத்தை அவை கொடுக்கக்கூடுமே ஒழிய, தாம் நாசமடைந்த பிறகு கொடுக்கும் என்று சொல்வது ஒத்து வரமாட்டாது. யாகம் ஒரு கர்மம்; அது அநுஷ்டிக்கப்படும் காலத்தில் மாத்ரம் அதற்கு இருப்பு உண்டு. ஸ்வர்க்கமோ காலாந்தரத்தில் உண்டாகத்தகுந்தது. அதை அந்தக் கர்மம் எப்படி ஸாதித்துக் கொடுக்கும்? இது தான் சங்கை. இந்தச் சங்கையை நிவ்ருத்தித்துக் கொள்வதற்காகவே, மீமாம்ஸகர்கள், ‘யாகத்தால் அபூர்வமென்று ஒன்று உண்டாகின்றது; அது, யாகம் நாசம் அடைந்த பிறகும் நின்று ஸ்வர்க்கமாகிற பலத்தைக் கொடுக்கின்றது’ என்று ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறுர்கள்.

இதி । ஸர்வேஷு லோகேஷு க்ருத்ஸ்நயாகதாநஹோமாதிபிரிந்த்ராதி தேவதாமுகேந தத்ததந்தர்யாமிரூபேணாவஸ்திதமிந்த்ராதிசப்த வாச்யம் பரமாத்மாநம் பகவந்தம் வாஸுதேவமாராதயந்தி । ஸ ஹி கர்மபிராராதிதஸ்தேஷாமிஷ்டாநி ஸர்வாணி ப்ரயச்சதீத்யர்த்த: । ததா ச ச்ருதி:— "இஷ்டாபூர்த்தம் பஹுதா ஜாதம் ஜாயமாநம் விச்வம் பிபர்த்தி புவநஸ்ய நாபி:" இதி । 'இஷ்டாபூர்த்தம்' இதி ஸகலச்ருதிஸ்ம்ருதிசோதிதம் கர்மோச்யதே । 'தத் விச்வம் பிபர்த்தி' இந்த்ராக்நிவருணாதி ஸர்வதேவதாஸம்பந்தியா ப்ரதீயமாநம் ஸகலமபி கர்ம தத்ததந்தராத்மதயாவஸ்தித:

வென்றால், லோகத்தில் இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகளை உத்தேசித்து யாகம் தாநம் ஹோமம் முதலிய கர்மங்களைச் செய்பவர்களெல்லோரும் ஒரு பலத்தை விரும்பியே அந்த இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகளின் வாயிலாய் அந்த இந்த்ரன் முதலிய சப்தங்களால் குறிக்கப்படுகிறவும் ஸகலத்திற்கும் அந்தர்யாமியுமாக இருக்கிற பரமாத்மா வாகிற பகவான் வாஸுதேவனையே ஆராதிக்க இச்சிக்கிறார்கள். அந்த வாஸுதேவன் அந்தந்தக் கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவனாய்க் கொண்டு அப்படி ஆராதிக்குமவர்களின் இஷ்டங்களெல்லா வற்றையும் நிறைவேற்றுகிறான்' என்பதுதான். வேதமும் 'இஷ்டாபூர்த்தம்' இத்யாதியான வாக்யத்தில் இதையே சொல்லுகின்றது. 'இஷ்டாபூர்த்தம்' என்பதால், ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் விதிக்கப்பட்டுள்ள ஸகல கர்மங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. 'விச்வம் பிபர்த்தி' என்பதற்கு, 'இந்த்ரன் அக்நி வருணன் முதலிய ஸகல தேவதைகளின் ஸம்பந்தம் பெற்றவையாகத் தோன்றும் அந்தக் கர்மங்களை யெல்லாம், அந்தந்தத் தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மாவாக இருக்

இந்த்ராதிதேவதாமுகேந இந்த்ராதிசப்தவாச்யம் — இவ்விதம் அந்வயம் செய்து கொள்ளவேண்டும். இந்த வாக்யம் த்ரமிட பாஷ்யத்திலுள்ள 'ஸூதாநம்' என்னும் பதத்தின் பொருளை விவரிக்கின்றது. 'வாஸுதேவம்'— இந்தப் பதம், 'பகவான் எல்லாவற்றுக்கும் அந்தராத்மா' என்பதற்கு ப்ரமாணத்தைக் குறிக்கின்றது. 'ஸர்வத்ராஸௌ வஸதி' [எல்லாவிடத்திலும் இவன் வஸிக்கிறான்] என்னும் காரணத்தாலன்றோ பகவான் 'வாஸுதேவன்' என்று சொல்லப்படுகிறான்?

இஷ்டாபூர்த்தம்- இந்த வேத வாக்யத்தின் அந்வயமாவது-(பஹுதா ஜாதம் பஹுதா ஜாயமாநம் விச்வமிஷ்டாபூர்த்தம் (பரமபுருஷ: ஸ்வயமேவ) பிபர்த்தி, (ஸ:) புவநஸ்ய நாபி:' । 'இஷ்டம்' என்பது ச்ருதியில் விஹிதமாயுள்ள யாகம் முதலிய கர்மங்களையும், 'பூர்த்தம்' என்பது ஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்பட்டுள்ள குளம் வெட்டுவது முதலிய கர்மங்களையும் குறிக்கின்றன. 'ஜாதம் ஜாயமாநம்' என்பதால் இறந்த காலத்திலும் நிகழ் காலத்திலும் நடைபெறும் கர்மங்களெல்லாம் சொல்லப்படுகின்றன. 'பஹுதா' என்பது 'சில கர்மங்கள் அக்நியைத் தேவதையாகவும், மற்றும் சில

பரமபுருஷ: ஸ்வயமேவ ஸ்வீகரோதி । 'சக்ரவந்நஸ்ய நாபி:'- ப்ரஹ்மக்ஷத்ராதிஸர்வவர்ணாஶ்ரமஸ்ய சக்ரவந்நஸ்ய தாரக:, தத்தச்சேஷ: கர்மபிராராதிதஸ்தத்திஷ்டபலப்ரதாநேந சக்ரவந்நாநாம் தாரக இதி நாபிரித்யுக்த: । அக்நிவாயுப்ரப்ருதிதேவதாஶப்தாநாம் ததாத்மதயா தத்வாபிதேயத்வமேவேத்யாஹ " ததேவாக்நிஸ்தத்வாயுஸ்தத்ஸூர்யஸ்தது சந்த்ரமா: " இதி । யதோக்தம் பகவதா—

"யோ யோ யாம் யாம் தநும் பக்த: ஶ்ரத்தயார்சிதுமிச்சதி ।
தஸ்ய தஸ்யாசலாம் ஶ்ரத்தாம் தாமேவ விததாம்யஹம் ॥

கும் பரம புருஷனே ஸ்வயமாகவே அங்கீகரிக்கிறான்' என்பது கருத்து. 'சக்ரவந்நஸ்ய நாபி:' என்றால், 'ப்ராஹ்மணன் க்ஷத்ரியன் முதலிய அநேக ஜாதிகளால் நிறைந்துள்ள இந்த லோகத்திற்குத் தாரகன்' என்று சொன்னதாயிற்று. அந்தந்தக் கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவனாய்க் கொண்டு பகவான் அவரவர்களின் இஷ்ட பலங்களைக் கொடுத்து ஜகத்தைத் தாங்கி வருகிறபடியால் அவன் 'நாபி:' என்று சொல்லப்படுகின்றான். 'ததேவாக்நி:' என்பது முதலான வாக்யங்களால், 'அப்படி அக்நி வாயு முதலிய தேவதைகளுக்கெல்லாம் அந்தராத்மாவாக இருக்கும் பகவானே அந்தந்தச் சப்தங்களெல்லாவற்றாலும் குறிக்கப்படுகின்றான்' என்பது விளக்கப்படுகின்றது. பகவத்கீதையிலும் ஸ்ரீ பகவான், "யோ யோ யாம் யாம் தநும் பக்த:" என்பது முதலிய ச்லோகங்களால் இந்த அர்த்தத்தையே சொல்லியிருக்

இந்த்ரனைத் தேவதையாகவும், இவ்வாறு பல தேவதைகளின் ஸம்பந்தத்தை அந்தக் கர்மங்கள் பெற்று நிற்கிற படியால் அவை பஹுவாக இருக்கின்றன' என்பதைச் சொல்லுகின்றது. இந்தக் கர்மங்களெல்லாவற்றையும் பரம புருஷனே ஸ்வயமே ஸ்வீகரிக்கிறான்; அதாவது- இந்தக் கர்மங்கள் பற்பல தேவதைகளை உத்தேசித்துச் செய்யப்படுமவையாகத் தோன்றின போதிலும், உண்மையில் அவை பரம புருஷனொருவனையே தேவதையாகக் கொண்டவை என்று சொன்னதாயிற்று. சக்ரவந்நஸ்ய நாபி:—குடம் எப்படி சக்ரத்திற்குத் தாரகமோ, அப்படிப் பரமபுருஷன் ஜகத்திற்குத் தாரகன். இஷ்டப்பட்ட பலத்தைக் கொடுக்குமவன் பரம புருஷனே ஆகிறபடியால் அவனே தாரகன் என்று சொல்லப்படுகிறான்.

ததேவாக்நி:...'பல தேவதைகளை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் கர்மங்கள் எவ்விதத்தில் பரம புருஷன் ஒருவனையே தேவதையாக உடைத்தாயிருக்கின்றனவென்று சொல்லக் கூடும்?' என்பதை இந்த உத்தரார்த்தம் விளக்குகின்றது. 'அக்நி வாயு சந்த்ரன் இவ்வாறு சொல்லப்படுமவர்களெல்லாரும் அந்தப் பரம புருஷனேயன்றோ?' என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். அதாவது-அந்தத் தேவதைகளெல்லாருக்கும் அவன் அந்தராத்மாவாக இருக்கிறபடியால், அவர்களெல்லாரும் அவனே என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். இப்படிச் சொல்வதற்குச் சரீராத்ம பாவமே நிபந்தநம் என்று சொன்னதாயிற்று.

யோ யோ யாம் யாம்—இந்த ச்லோகங்கள் பகவத் கீதையில் ஏழாவது அத்யாயத்தில் 21, 22-வது ச்லோகங்கள். இவைகளின் பொருளாவது-'சிலர் வேறு தேவதை

ஸ தயா ச்ரத்தயா யுக்தஸ் தஸ்யாராதநமீஹதே ।
லபதே ச தத: காமாந் மயைவ விஹிதாந் ஹி தாந் ॥"
'யாம் யாம் தநும்' இதி இந்த்ராதிதேவதாவிசேஷாணாம் ஆத்மந ஏவ தத்தத்ரூபேணாவஸ்திதஸ்ய பகவத: சரீரத்வமுக்தம் ।
"அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச"
இத்யாதி । 'ப்ரபுரேவ ச' இதி ஸர்வஸமாராதநாநாம் ப்ரதாதா சேத்யர்த: । யதா ச ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே
"யஜ்ஞைஸ்த்வமிஜ்யஸே நித்யம் ஸர்வதேவமயாச்யுத"
"யை: ஸ்வதர்மபரைர் நாத நரைராராதிதோ பவாந் ।
தே தரந்த்யகிலாமேதாம் மாயாமாத்மவிமுக்தயே ॥"

கிறான். இவ்விடத்தில் 'தநும்' என்பது கவனிக்கத்தக்கது. 'தநு' என்பதற்குச் 'சரீரம்' என்பது பொருள். 'இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகளெல்லோரும் தம் தமக்குள் அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பகவானுக்குச் சரீரங்களே' என்பது இதனால் விளங்குகின்றது. "அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச" என்பதிலுள்ள 'ப்ரபு:' என்னும் சப்தமும் 'பலத்தைக் கொடுப்பவனும் அவனே' என்பதைச் சொல்லுகின்றது. ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும், "யஜ்ஞைஸ்த்வமிஜ்யஸே" என்பது முதலான ச்லோகங்களில், இந்த அர்த்தத்

களை ச்ரத்தையுடன் ஆராதித்த போதிலும், அந்தத் தேவதைகளெல்லாம் என்னுடைய சரீரங்களாகிற படியால், அவர்கள் உண்மையில் என்னையே அந்த ச்ரத்தையுடன் ஆராதித்தவராகிறார்கள். அவர்கள் அதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருந்த போதிலும், அந்த ச்ரத்தை என்னுடைய சரீரத்தை உத்தேசித்தே செய்யப்படுகின்றது என்று அநுஸந்தித்து நானே அந்த ச்ரத்தையை நிர்விக்நமாகச் செய்கின்றேன். அவர்கள் அப்படி நிர்விக்நமாகச் செய்யப்படும் ச்ரத்தையைக் கொண்டு அந்தந்தத் தேவதைகளையே அர்ச்சிக்கிறார்கள். அர்ச்சிக்கப்படும் தேவதைகள் என்னுடைய சரீரமாக இருக்கிறபடியால், அர்ச்சிக்குமவர்களின் இஷ்டங்களை நானே கொடுக்கிறேன். அப்படி என்னால் கொடுக்கப் படுமவைகளையே அவர்கள் அடைகிறார்கள்'.

அஹம் ஹி... பகவத் கீதை ஒன்பதாவது அத்யாயத்தில் 24 வது ச்லோகம். இதன் அர்த்தம்-'நான் தான் எல்லா யஜ்ஞங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுகிறவன்; நானே அந்த யஜ்ஞங்களின் பலத்தையும் கொடுக்கிறேன்'. 'போக்தா' என்பதற்கு 'ஆராத்யன்' என்பதும், 'ப்ரபு:' என்பதற்குப் 'பலத்தைக் கொடுக்கிறவன்' என்பதும் பொருள்.

யஜ்ஞைஸ்த்வமிஜ்யஸே... இது விஷ்ணு புராண ச்லோகம். இதன் பொருள்-'ஹே ஸர்வதேவ மய! ஹே அச்யுத! ஸகல யஜ்ஞங்களாலும் நீரே எப்பொழுதும் ஆராதிக்கப்படுகிறீர்.'

யை: ஸ்வதர்மபரை:... இதுவும் விஷ்ணு புராண ச்லோகமே. இதன் பொருள்- 'தம் தம் தர்மங்களைச் செய்பவர்களெல்லாராலும் நீரே ஆராதிக்கப்படுகிறீர். ஆகையால் அவர்கள் இந்த மாயை முழுவதையும் கடந்து ஆத்ம மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள்.'

இதி ஸேதிஹாஸபுராணேஷு ஸர்வேஷ்வேவ வேதேஷு 'ஸர்வாணி கர்மாணி ஸர்வேஶ்வராராதநரூபாணி, தைஸ்தை: கர்மபிராராதித: புருஷோத்தமஸ்தத்திஷ்டம் ஃபலம் ததாதி' இதி தத்ர தத்ர ப்ரபஞ்சிதம். ஏவமேவ ஹி ஸர்வஶக்திம் ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வேஶ்வரம் பரமபுருஷம் ப்ரதிபாத்யைவ ததாராதநரூபேண யாகதாநஹோமாதிவேதோதிதஸர்வகர்மணாம் போக்தாரம் ஸர்வஃபலப்ரதாதாரம் ச ஸர்வா: ஶ்ருதயோ வதந்தி

தையே காணலாம். இவ்வாறு இன்னும் பலவிடங்களில் இதிஹாஸ புராணங்களுள்பட ஸகல சாஸ்த்ரங்களும், 'ஸகல கர்மங்களும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஆராதந ரூபங்களே; அந்தந்தக் கர்மங்களால் ஆராதிதனைக் கொண்டு அந்தப் புருஷோத்தமனே அவரவர்களுடைய இஷ்ட பலத்தைக் கொடுக்கிறான்' என்பதையே இன்னும் விஸ்தாரமாகவும் தெளிவாகவும் பேசுகின்றன. அவன் ஸர்வஜ்ஞனானதால் ஆராதந ப்ரகார விசேஷங்களை அவனே சரிவர அறியத்தகுந்தவன்; அவன் ஸர்வ சக்தியுடன் கூடினவனானதால் கேட்கப்படும் பல மெல்லாவற்றையும் கொடுக்க அவனே சக்தனுவான்; அவன் ஸர்வேச்வரனானதால், அவனே எல்லாராலும் அடையத் தகுந்தவனுவான். ஆகையினாலன்றோ, 'சதுர்ஹோதார:' என்பதுமுதலான ச்ருதிகளும் அந்தப் பகவானே இந்த்ரன் முதலான தேவதைகளுக் கெல்லாம் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு, வேதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள யாகம் தானம் ஹோமம் முதலிய ஸகல கர்மங்களாலும் தானே ஆராதிக்கப்பெற்று, தானே ஸகல பலங்களையும் கொடுக்கிறான் என்று சொல்லுகின்றன? 'சதுர்ஹோதார:'... யஜ்ஞங்கள். 'யத்ர'— எவ்விடத்தில்(அதாவது-தேவர்களுக்குள் அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பரமாத்மாவினிடத்தில்). 'ஸம்பதம்'— ஸம்பந்தத்தை. அதாவது-இந்த்ரன் முதலானவர்களுக்கு

ஏவமேவ ஹி... இது வரை ப்ரமாணத்தை நிரூபித்துவிட்டு, இனி 'இவ்விதமான அர்த்தமே உபபந்நம்' என்பதைச் சொல்லப் போகிறவராய், அதற்குக் கடகமாயிருக்கும் ச்ருதி வாக்யத்தைக் கூறுகிறார்.

சதுர்ஹோதாரோ யத்ர... இந்த வாக்யத்தின் பதவுரை- சதுர்ஹோதார:-யஜ்ஞங்களெல்லாம், யத்ர=எந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில், தேவை: ஸம்பதம்=தேவர்களுடன் ஸம்பந்தத்தை, கச்சந்தி=பெறுகின்றனவோ. அதாவது-யஜ்ஞங்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும் ஏற்படும் ஸம்பந்தமெல்லாம் பரமாத்மாவின் வழியாகவே என்று சொன்னதாயிற்று. பரமாத்மாவுக்கும் கர்மங்களுக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் ஸ்வதந்த்ரம்; தேவதைகளுக்கும் கர்மங்களுக்கு முள்ள ஸம்பந்தம் பரதந்த்ரம்: ஏனென்றால், இவர்களுக்கு ஏற்படும் ஸம்பந்தம் இவர்கள் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாக இருக்கிறபடியாலன்றோ? இந்த வாக்யத்தில் 'ஸம்பதம்' என்பதற்கு 'ஸம்பந்தத்தை' என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இதன் அவயவார்த்தம் அதுவே. 'பத்' என்னும் தாதுவுக்குக் 'கதி' என்பது பொருளாகையால், 'ஸம்பத்' என்பதற்கு 'ப்ராப்தி' என்பது பொருளாகக் கூடும். அந்வய ஸ்வாரஸ்யம் இருக்கிறபடியால் இந்தப் பொருள் ஆச்ரயிக்கப் படுகின்றது.

“𑌵𑌷𑌟𑍍𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌪𑌦𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑍈𑌃” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 | ‘𑌵𑌷𑌟𑍍𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌃’ 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌃, ‘𑌯𑌤𑍍𑌰’ 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇, ‘𑌦𑍇𑌵𑍈𑌃 𑌸𑌂𑌪𑌦𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿’ 𑌦𑍇𑌵𑍈𑌃 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 | 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 | 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌾—

“𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌤𑌪𑌸𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑌿 | 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿, 𑌸 𑌏𑌵 𑌚𑌾𑌭𑌿𑌲𑌷𑌿𑌤𑌫𑌲𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌾𑌵𑌦𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍇𑌣 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌪𑌥𑌦𑍂𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑌾 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌯-

---

யாகம் முதலிய கர்மங்களில் ஸம்பந்தம் கிடைப்பதெல்லாம், அந்த்ர்யாமியாக நிற்கும் பரமாத்மாவுக்கு அவர்கள் சரீரமாக இருப்பதாலேயே என்று சொன்னதாயிற்று. பகவான் ஒருவனே அந்தக் கர்மங்களின் ஸ்வதந்த்ரமான ஸம்பந்தத்தைப் பெற்றவனென்பதை ‘𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂’ என்பது முதலான பகவத் கீதா வாக்யமும் விளக்குகின்றதன்றோ? இப்படி ஸகல கர்மங்களும், இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மாவாக இருக்கும் பரம புருஷனுடைய ஆராதந ரூபங்களே என்றும், அந்தப் பரம புருஷனே அவரவர்களால் இச்சிக்கப்படும் பலங்களையெல்லாம் கொடுக்கிறானென்றும் ஏற்படுகிறபடியால், எதற்காக லோக வ்யுத்பத்திக்கு எட்டாமலும் புதியதாகவும் இருக்கும் ஒரு அர்த்தத்தை கட்டுப்பாட்டாலோ அல்லது ஏதாவது ஒரு கல்பனையைக் கொண்டோ வாச்யமென்று ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்? ‘இப்படியானால், லிங் முதலியவைகளுக்கு நீங்கள் என்ன அர்த்தம் சொல்லுகிறீர்கள்?’ என்று கேட்டால், நாங்கள் கொண்டிருக்கும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறோம். ‘𑌯𑌾𑌗𑌃’ என்னும் சப்தத்திற்கு ‘𑌯𑌜𑍍’ என்பது தாது. அந்தத் தாதுவுக்குத் ‘தேவனைப் பூஜிக்கிறது’ என்பது பொருள். ஆகையால் ‘𑌯𑌾𑌗𑌃’ என்பது தேவதையின் ஆராதந ரூபமான ஒரு கர்மம். இது தான் ‘𑌯𑌜𑍇𑌤’ என்பது முதலான வினைச் சொல்லில் இருக்கும் ப்ரக்ருதியின் (பகுதியின்) அர்த்தம். அந்த வினைச் சொல்லில் இருக்கும் ‘லிங்’ முதலிய விகுதிகள் ‘அந்த ஆராதநம் ஒரு கர்த்தாவின் வ்யாபாரத்தால் ஸாதிக்கத் தகுந்தது’ என்பதைக் குறிக்கின்றன. இது அதன் வ்யுத்பத்தியினாலேயே விளங்கும். இப்படி அர்த்தம் சொல்வதில் ஒரு வித அநு

𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑍍... பகவத் கீதை 5-29. இந்த ச்லோகம், கர்மங்களுடன் ஸ்வதந்த்ர ஸம்பந்தம் பகவானொருவனுக்கே என்பதற்கு ப்ரமாணமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍... இவ்விதம் பகவான் ஸ்வதந்த்ர ஸம்பந்தத்தை உடையவனாகவும் தேவதைகளெல்லாரும் பரதந்த்ர ஸம்பந்தத்தை உடையவர்கள் என்று சொல்வதால் என்ன ஏற்பட்டது என்பதை விளக்குகிறார். பரம புருஷனே பலம் கொடுக்கிறவனாக இருக்கிறபடியால் பல ஸாதநத்வத்தைக் கல்பிக்கவேண்டியது என்பது இல்லை என்பது முக்ய லாபம். 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌮𑍍— என்ன அநுபபத்தி சமனம் ப்ரயோஜனமாகின்றது?

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌚... லிங் முதலியவைகளின் அர்த்தத்தைத் தெளிவாக வரிக்கிறவிதற்கு ஆரம்பிக்கிறார்.

பரிஹிதேந கல்பநேந வா ப்ரயோஜநம்? 'ஏவம் ச ஸதி லிஙாதே: கோ வார்த்த: பர்யவஸித:?' இதி சேதுச்யதே। 'யஜ தேவபூஜாயாம்' இதி தேவதாராதநபூதயாகாதே: ப்ரக்ருத்யர்த்தஸ்ய கர்த்ருவ்யாபாரஸாத்யதாம் வ்யுத்பத்திஸித்தாம் லிஙாதயோऽபிதததீதி ந கிஞ்சிதநுபபந்நம்। கர்த்ருவாசிநாம் ப்ரத்யயாநாம் ப்ரக்ருத்யர்த்தஸ்ய கர்த்ருவ்யாபாரஸம்பந்தப்ரகாரோ ஹி வாச்ய:। லடாதயோ வர்த்தமாநாதிகாலவிஶிஷ்டப்ரகாராந் வதந்தி, லிஙாதயஸ்து கர்த்ருவ்யாபாரஸாத்யதாம் வதந்தி।

அபி ச காமிந: கர்த்தவ்யதயா விதீயமாநஸ்ய கர்மணோ தேவதாராதநரூபதாம் தது³பகாரஸம்பந்தம் ச தத்தத்கர்மவிதி

பபத்தியுமில்லை. ஒரு வினைச் சொல்லின் ப்ரக்ருதியின் (பகுதியின்) அர்த்தம் கர்த்தாவின் வ்யாபாரத்துடன் எவ்வித ஸம்பந்தத்தைப் பெற்றிருக்கின்றது என்பதை மாத்ரமே கர்த்தாவைக் குறிக்கும் ப்ரத்யயங்கள் (விகுதிகள்) சொல்ல வேண்டுமென்றோ? 'லட்' 'லிட்' முதலிய லகாரங்கள் நிகழ்காலம் இறந்த காலம் முதலியவற்றைக் குறிக்கின்றன; 'லிங்' முதலியவைகளோ வென்றால் 'அந்தக் கர்மம் கர்த்தாவின் வ்யாபாரத்தால் ஸாதிக்கத் தகுந்தது' என்பதையே சொல்லுகின்றன.

அபி ச...நிற்க, 'இன்ன இன்ன பலத்தை அபேக்ஷிப்பவர்கள் இன்ன இன்ன கர்மத்தைச் செய்தல் வேண்டும்' என்று விதித்துவிட்டு, அந்த விதி வாக்யங்களே, 'இந்தக் கர்மங்களெல்லாம் தேவதாராதந ரூபங்கள்; அந்தத் தேவதைகளே

கர்த்ருவாசிநாம்...சாஸ்த்ர மர்யாதை என்னவென்றால்- ப்ரக்ருதியும் ப்ரத்யயமும் சேர்ந்து பதம் உண்டாகின்றது. கர்த்தாவைச் சொல்லும் ப்ரத்யயங்களெல்லாம் ப்ரக்ருதியின் அர்த்தத்திற்கும் ப்ரத்யயத்தின் அர்த்தமாகிற கர்த்தாவின் வ்யாபாரத்திற்கும் எவ்விதமான ஸம்பந்தம் இருக்கிறது என்பதைக் குறித்தல் வேண்டும். அவைகளுள் 'லட்' 'லங்' முதலானவைகள் நிகழ் கால ரூபமாகவும் இறந்த கால ரூபமாகவும் இம்மாதிரி இருக்கும் கர்த்ரு வ்யாபார ஸம்பந்தத்தைக் குறிக்கின்றன; 'லிங்' முதலியவைகளோ வென்றால், கர்த்ரு வ்யாபார ஸாத்ய ரூபமான ஸம்பந்தத்தைக் குறிக்கின்றன. இது தான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயம். இவ்வளவு சொன்னதிலிருந்து, லிங் முதலிய லகாரங்கள் ப்ரக்ருத்யர்த்தத்திற்கு மாத்ரம் கர்த்ரு வ்யாபார ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகின்றனவே தவிர, ப்ரக்ருத்யர்த்தத்தைக் காட்டிலும் வ்யதிரிக்தமான மற்றை ஒன்றுக்கும் அவை சொல்லவில்லை என்பது ஏற்படுகின்றது.

அபி ச...இது வரை, எல்லா உபநிஷத் வாக்யங்களும் அவைகளின் உபப்ருஹ்மணங்களும் இவையெல்லாம் 'பகவானே பல ப்ரதனாக இருக்கிறபடியால், அபூர்வம் என்று ஒன்றைக் கல்பிக்கவேண்டியது அநாவச்யமென்று நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி, கர்ம விதி வாக்யங்களே தேவதைகளுக்குப் பல ப்ரதத்வத்தைச் சொல்லுகிற படியால் அபூர்வத்தைக் கல்பிப்பது அநாவச்யமென்று நிரூபிக்கிறார்.